

Salezijanski vestnik

www.donbosko.si

marec–april

2

2011

{ vsebina }

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo za salezijansko družino
in prijatelje don Boska

Številka 2 | skupna številka 570
Leto 2011 | letnik 84
ISSN 0353-0477
dvomesečnik

UREDNIK
Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR
Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Imperl, Janez Krnc,
Marko Košnik

LEKTORIRANJE
Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA
mati design

RAČUNALNIŠKI PRELOM
Salve d.o.o., Patricija Belak

DISTRIBUCIJA IN STIKI
Janez Potočnik

IZDAJATELJ
Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA
Salve d.o.o. Ljubljana

TISK
Tiskarna Pleško

Salezijanski vestnik je leta 1877
ustanovil sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku je začel
izhajati leta 1904.
Danes SV po svetu izhaja v 57
izdajah, v 29 jezikih in v 131
državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA
Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028
e-pošta: vestnik@salve.si
splet: www.donbosko.si

Foto naslovnica: © Patricija Belak

POGLED NA SALEZIJANSKI SVET
SALEZIJANSKI POGLED NA SVET

marec–april

4 KOLUMNA
Vredni zaupanja

6 POGOVOR
Stereotipe skušam
omajati z dokumenti in
pričevanji

8 SALEZIJANSKA DRUŽINA
Don Boskove prostovoljke

10 DRUŽINA
Največ šteje zgled

14 OSEBOSTI
Pobudnik zavoda v Veržeju

16 NA STRANI MLADIH
Mladinski ceh

18 MISIJONI
Upanje umre zadnje.
Če sploh.

20 MAJZEN
Ni dal, da bi ga
latinščina pokopala

18

16

22 **MARIBOR**
Ob srebrnem jubileju
pred gradnjo don
Boskovega svetišča

24 **ZGODILO SE JE**
Srečanje otroških
pevskih zborov
Don Boskov praznik

31 **PREPROSTE BESEDE**
Nakupovalni listek

Ljubezen dela take reči

Leta 2000 se je dopolnilo drugo tisočletje krščanstva. Tedaj je bila objavljena tudi razlaga tretje skrivnosti, ki jo je nebeška Gospa razodela fatimskim pastirčkom. Napovedane in uresničene so bile grozote številnih mučencev, med njimi redovnikov in redovnic, duhovnikov, škofov ter »v belo oblečenega škofa«, ki se bo zgrudil pod streli: »Dobri bodo mučeni, sveti oče bo moral veliko trpeti, razni narodi bodo uničeni, na koncu pa bo zmagalo moje brezmadežno Srce.« Tako pravi Marija trem pastirčkom leta 1917.

Ob obisku v Rimu sem v soboto 19. februarja letos obiskal tudi grob svetniškega Janeza Pavla II., ki bo prihodnjega 1. maja razglašen za blaženega. V svojem življenju je prepoznal uresničenje fatimske skrivnosti in dejal: »Materinska roka je vodila pot krogle in papež, ki se je bojeval s smrtjo, se je ustavil na pragu smrti.« Krogla, ki ga je 13. maja 1981 smrtno ranila, a ne ubila, je zdaj vgrajena v krono fatimske Matere Božje. Zares: kljub preživetim strahotam je Bog poveljčan v številnih mučencih 20. stoletja, s papežem Janezom Pavlom II. na čelu.

Ali nismo pričakovali, da bo za kristjane vendar nastopil čas miru in pokoja? Pa kako smo se uštelili! Že prvo desetletje novega tisočletja je zaznamovano z novim trpljenjem, ki ga doživljamo zaradi človeškega greha znotraj in zunaj Cerkve: to je zares silna skrivnost zla, ki prizadeva rane zlorab v globini duš! Solidarni smo z vsemi zlorabljenimi in z njimi sočustvujemo! Z laiki, redovniki in duhovniki! Ali ni zlorabljen tudi vsak mali delničar (in mi smo med njimi!), ki je izgubil svoj prihranek, da bi ga ob svojem času daroval v dober namen! Hudo je biti zlorabljen! Istega dne, ko obiščem papežev grob, izvem, da so v Tuniziji ubili 33-letnega salezijanskega poljskega misijonarja Mareka Rubynskega. Poleg žalosti nas navdaja tudi nemočna jeza. A zdaj vstaja pred nami veliki zgled in priprošnjik: kako odpuščati in premagovati hudo z dobrim! Blaženi Janez Pavel II., mučenec in trpin! Na misel mi prihaja vzklík: Ljubezen dela take reči!

V Evropi smo kristjani kljub vsemu vendar med izbranci, ki jim je prizaneseno z mučeniškim preganjanjem. Kristjanom v nekaterih komunističnih in muslimanskih deželah pa gre še veliko slabše; nekateri govorijo o 250 milijonih preganjanih! Iz egiptovske Aleksandrije, kjer je bilo na silvestrovo ubitih 21 in ranjenih 80 kristjanov, se nam oglašja naš sobrat Franc Zajtl: »Te dni je bilo res nevarno in tudi močno napeto povsod. Mladina je hrumela po cestah in razbijala državne objekte, napadala in ropala, kar je mogla ... Tudi živeža že primanjkuje, in če se dobi, je veliko dražji ... Upajmo, da bo kmalu kaj boljše in da se med ljudi vrne mir.«

Dragi prijatelji! Postni čas znova postavlja na preizkušnjo našo solidarnost in uresničevanje evangeljskega naročila »Nosite bremena drug drugemu« (Gal 6,2). Naj tudi v vas dela ljubezen take reči.

dr. Alojzij Slavko Snoj
INŠPEKTOR

Vredni zaupanja

SO LJUDJE, KI JIM ZAUPAMO NA PRVI pogled. So pa tudi taki, ki se morajo potruditi, da pridobijo naše zaupanje. Spet so ljudje, ki jim ne bomo verjeli. Danes se zdi, da je vedno več takih, ki jih uvrščamo v zadnjo skupino. Komu lahko sploh še zaupamo, je tako pogosto vprašanje, da si ga niti več ne postavljamo, ampak preprosto živimo v družbi sumničenja, preverjanja, vohljanja in negotovosti. Zato toliko bolj iščemo človeka, na katerega bi se lahko zanesli. Če smo včasih živeli v hišah, kjer niso poznali ključavnic, smo danes obdani z vsemi mogočimi alarmnimi sistemi, ograjami, opozorilnimi napisi, protivlomnimi vrati ... Ko v tako trdnjavo končno koga spustimo, je to

znak velikega zaupanja. Pri tem ne gre toliko za hišo, ampak za naše življenje. Danes težko kar že v naprej zaupamo. Ko to storimo, je v nas toliko bolj globoko zasidrano upanje, da to ne bo zlorabljeno.

Če nam kdo obrne besede, zlorabi to, kar smo mu zaupno povedali, nas prizadene, a imamo izbiro – ob njem bomo naslednjič umolknili, ko bi bilo kaj zaupanja vredno. Kaj pa če komu zaupamo svoje premoženje, še posebej v upanju, da se s tem zavarujemo za dni, ko tega več ne bomo imeli v izdatni meri? To ni samo modro, je naša dolžnost, dana od Boga, da skrbimo za materialno varnost sebe in svojih bližnjih, kar letos ob letu solidarnosti še posebej poudarjamo.

Mnogi so zaupali svoje prihranke, svoj denar v take ali drugačne roke. Nekatere je zgolj preslepila vaba dobička. Drugi so hoteli varnost naložbe, zato so iskali predvsem varnost. Nekateri so hoteli ob varčevanju narediti še kaj dobrega. Ob finančni krizi so mnogi ostali brez prihrankov, še več, brez zaupanja. Ni treba ponavljati tega, česar so mediji polni. Denar, ki je bil vložen v posle, ki jim je tako ali drugače stala za ozadje mariborska nadškofija, je izpuhtel, celo vzeti bo treba to, kar so rodovi privarčevali za delo in življenje Cerkve. Razočaranje, sumničenje in bes so popolnoma upravičeni: ne zgolj zaradi obljub po dobičku in zaradi izgube premo-

BESEDILO: JANEZ VODIČAR ~ FOTO: GREGA VALIČ

ženja, predvsem zaradi zaupanja do Cerkve, ki so ga mnogi pri tem postavili pod vprašaj. Pravično je, da odgovorni položijo račune in nosijo krivdo, ampak to še zdaleč ne more povrniti izgubljene vere in zaupanja. Prav tu je pravi problem. Zakaj so mnogi odgovorni v Cerkvi v prvih letih neodvisne Slovenije tako vztrajno delali za njeno materialno blaginjo? Pogosto, ker niso hoteli obremenjevati ljudi s stalnim prosjačenjem, ker so želeli zagotoviti stalne vire financiranja njenih dejavnosti, od vzgoje do karitativnosti, da ne bi bile odvisne le od nedeljske nabirke. Verjemite, res ni prijetno vsako nedeljo pri oznanilih prosjačiti za to in ono, ko vidiš, kako ljudje od

svojega skromnega dohodka težko dajo. Prav bi bilo, da bi bilo to urejeno kako drugače. In tako so s sredstvi, ki so se počasi začela vračati, mnogi načrtovali gospodarsko neodvisnost Cerkve in s tem tudi bolj uspešno pastoralno delo.

Kot da ne bi že prej v starem režimu obnavljali cerkva in župnišč, kot da bi verniki že prej ne vzdrževali svojih pastirjev in podpirali vsako dejavnost, ki jo je občestvo sprejelo za svojo. Kot kaplan na lgu sem redko prišel v župnišče, ne da bi mi kdo kaj koristnega porinil v roke. S tem res ne moreš graditi cerkva, čeprav smo jih tudi, gotovo pa gradiš zaupanje in povezanost. Ne gre tožiti za dobrimi starimi časi. Iskati moramo

zaupanje, ki se je zgubilo in je temelj nas vseh kristjanov. Niso šele sedaj ljudje zgubili zaupanje v Cerkev kot občestvo, mnogi odgovorni so pred njimi zgubili zaupanje v občestvo vernih. Upajmo le, da je sedaj pravi trenutek, ko bomo prav zaradi izgubljenega zaupanja na obeh straneh zmogli najti pot drug do drugega. Eni, da priznajo svojo nemoč, drugi, da to priznanje sprejmejo. Vsi pa moramo utrditi tisto, kar je in bo vedno manjkalo vsakemu iskrenemu občestvu: pravo zaupanje v Edinega, ki je res tega vreden: Jezusa Kristusa, našega Odrešenika. Če bodo izgubljeni milijoni utrdili naše medsebojno zaupanje in vero v Boga, so vseeno bili najboljše naloženi.

Stereotipe **skušam omajati** z dokumenti in pričevanji

Pogovarja se Barbara Okorn

Jurij Pavel Emeršič ni le profesor zgodovine na Gimnaziji Želimlje. Je tudi dobitnik Tomaževe nagrade za magistrsko delo z naslovom *Slovenski izseljenski duhovniki v primežu represivnih posegov »ljudske oblasti« s poudarkom na ozemlju Zvezne republike Nemčije*, trenutno pa eden od članov zgodovinske komisije v postopku beatifikacije salezijanca in misijonarja Andreja Majcna. V zgodovini uživa že od vedno, čeprav si ni mislil, da ga bo pot kdaj zanesla v učiteljsko zbornico. Prepričan je tudi, da zgodovina je učiteljica življenja, le da smo mi vse prevečkrat njeni slabi učenci.

Ste kot dijak Gimnazije Želimlje kdaj razmišljali, da boste nekoč namesto za šolsko mizo sedeli za katedrom, z redovalnico v roki?

Nikoli. Ko sem šel študirat, sem izbral nepedagoško smer študija in niti nisem računal na to, da bom kdaj poučeval. Ko sem delal v Mestnem muzeju in vodil skupine po Ljubljani, sem nekoč prejel klic takratnega inšpektorja, če me zanima poučevanje zgodovine na Gimnaziji Želimlje. Takoj sem privolil. Za to priložnost sem, čeprav se mogoče sliši obrabljeno, Bogu in salezijancem danes res hvaležen.

Na kakšen način se Vam zdi, da se Gimnazija Želimlje, glede na to, da je salezijanska, razlikuje od drugih?

Ker je veliko moje osebne zgodovine vezane prav na to gimnazijo, je zame posebna. Sem sem prišel kot dijak leta 1993. Tukaj sem dobil veliko prijateljev, lepih spominov, znanja ... Tedanji profesorji zgodovine (Tomaž Debevec, Anton Košir in Bogdan Kolar) so me navdušili za zgodovino. Ko sem se sam vrnil kot profesor, sem se počutil kot doma, le da sem tokrat dojemal gimnazijo z druge strani vrat zbornice. To je bil zanimiv obrat, zlasti zato, ker leta 2002 od svojih dijakov nisem bil veliko starejši. Veliko nekdanjih profesorjev je postalo mojih sodelavcev, nekdanji vzgojitelj ravnatelj, ekonom ...

Svojega dela tukaj ne dojemam samo kot službo, ampak kot poklic, kot poslanstvo, ki ga rad opravljam.

Z ženo sva se tik pred tem intervjujem pogovarjala in je rekla, da pozna malo ljudi, ki hodijo z veseljem v službo. Jaz hodim z velikim veseljem. Sicer mi je včasih muka urejati statistiko, ki jo moraš kot razrednik in profesor imeti urejeno. Ampak delo v razredu je krasno. Pa tudi s sodelavci imamo lepe odnose, tako da se včasih z družinami srečamo tudi izven delovnega časa, gremo na kavo, plezanje, v gledališče, na morje ...

Kako je dozorela ideja, da v magistrski nalogi povežete zgodovinsko in cerkveno tematiko?

Študiral sem teologijo in zgodovino. Dolgo sem razmišljal, kakšna bi bila moja tema za magisterij, nato pa sem bil v Nemčiji na izmenjavi

**Jurijem Pavlom
Emeršičem**

profesorjem zgodovine
na Gimnaziji Želimlje

© arhiv GZ

in tam sem srečal duhovnika, ki mi je govoril, kakšne težave so imeli v Nemčiji slovenski duhovniki in verniki s komunistično tajno službo in drugimi jugoslovanskimi organizacijami. Stvar me je začela zanimati in odločil sem se, da bo to tema moje naloge. Najprej sem prebral vso literaturo, ki je bila dostopna, nato pa sem začel delati z arhivi službe državne varnosti. Bilo je zanimivo, srečal sem se z ljudmi, ki so ta čas doživeli, poslušal njihova pričevanja, trdo delal in s pomočjo mentorja, dr. Bogdana Kolarja, napisal nalogo. Ko je bila končana, pa mi je kar nekaj manjkalo. V Želimlju je sicer precej dela, vendar mi je bilo raziskovanje poleg pedagoškega dela vedno izziv. In povabilo, da bi bil član zgodovinske komisije v postopku beatifikacije salezijanskega duhovnika in misijonarja Andreja Majcna, je prišlo ravno ob pravem času.

Kakšen vtis je do sedaj na Vas naredil lik tega misijonarja?

Majcen je bil zelo dober misijonar, inkulturiral se je najprej v kitajsko in nato v vietnamsko kulturo (v katero

se jaz tudi najbolj poglobljam). Res se mi zdi zgleden misijonar, skromen človek, ki je evangelij živel zelo polno. V Vietnam je prišel brez vsega in brez vsega odšel. Vmes pa je Bog po njem delal med Vietnamci čudeže. Tam ga imajo že skoraj za svetnika. Pri Slovencih pa gre vse bolj počasi ...

Učni načrt verjetno ne daje dovolj prostora, da bi po lastni presoji odpirali vprašanja polpretekle slovenske zgodovine. Kako se Vi pri pouku lotevate te tematike?

To obdobje je sicer zajeto v učnih načrtih, je pa v njem precej mitologije in še vedno ogromno laži. In ravno to, te stereotipe, poskušam razbijati z dokumenti, pričevanji. Ne poskušam predstaviti druge plati, ker verjamem, da je plat samo ena, pač pa poskušam biti zvest resnici in jo iskati. Zdi se mi, da imajo dijaki o tem času veliko nekega védenja, ki pa je netočno, nostalgичno obarvano, prirejeno ... Spodbujam jih, da se resno soočijo z družinsko in narodno zgodovino 20. stoletja, ki je precej travmatična. Ampak samo, če se bomo o tem res veliko pogovarjali in razčiščevali, se bo ta spomin očistil.

Ne posredujete pa dijakom zgodovine samo preko razlag med šolskimi urami ...

Res je, v okviru zgodovinskega krožka se lotevamo najrazličnejših projektov; od izdelovanja rodovnika, poti na soško fronto, do obiskovanja aktualnih razstav v muzejih, obiskali smo Študijski center za narodno spravo, 14 dni nazaj smo imeli celo popoldne filmski maraton zgodovinskih filmov ... Imam še precej idej, ampak včasih mi zmanjka časa za realizacijo, saj moram vseeno uravnavati družinsko življenje in svoj poklic. Dijaki se včasih nad čim navdušijo, ko pa jim nekaj ponudim, tega ne izkoristijo. Ampak te dejavnosti so namenjene tistim, ki jih zgodovina res zanima, in tudi če sta le dva ali trije, se vseeno spleča.

Se Vam zdi, da kot profesor lahko dijakom posredujete še kaj več kot le učno snov?

Poleg redne snovi poskušam tudi vzgajati dobre kristjane in pokončne državljane, sicer bolj spontano kot načrtno. To se mogoče vseh ne prime, ampak to je tako kot prilika o sejalcu. Nekaj gre mimo, nekaj se izgubi kasneje ... Nekaj pa se prime.

Don Boskove prostovoljke

Kot odgovor na Božji klic si don Boskove prostovoljke prizadevajo, da v svojem življenju združujejo posvečenost, laičnost in salezijanskost. Egidij Viganò, nekdanji vrhovni predstojnik SDB, jih je opredelil kot »'neobjavljeno' utelešenje don Boskovega salezijanskega duha«. Ustanova don Boskovih prostovoljk je ena izmed skupin velike salezijanske družine.

s. Irena Novak

Bl. Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik, je bil v letih 1907–1917 ravnatelj oratorija HMP v Valdoccu. Skupaj s sestrami je zavzeto deloval za celostno vzgojo deklet. Nekatere izmed njih so izrazile željo, da bi svoje življenje na bolj korenit način izročile Bogu, vendar bi ostale v krogu svoje družine oz. na delovnem mestu. Pod imenom Pobudnice Marije Pomočnice sv. Frančiška Saleškega je ustanova začela leta 1917. Ob mesečnih duhovnih konferencah je don Rinaldi načrtoval glavne smernice njihovega načina življenja.

Leta 1919 je prvih sedem kandidat izreklo zaobljube v novi ustanovi. Po smrti don Rinaldija je razvoj ustanove zastal, novega poleta ji je leta 1947 dalo uradno priznanje Cerkev. Sedanje ime je ustanova dobila leta 1959. Začela se je širiti po Italiji in drugod po svetu. Papež Pavel VI. je 5. avgusta 1978 ustanovo proglasil kot papeško pravno.

Značilnost DBP

Vsak laik je poklican, da pripomore k posvečenju sveta tako, da deluje od znotraj kot kvas. Enako tudi don Boskova prostovoljka. Je v svetu, za svet, vendar ne od sveta.

Prostovoljka je žena, ki podarja svoje življenje v don Boskovem slogu. Je laikinja, ki se zaveda svojega krstnega posvečenja in je odgovorila na poseben Božji klic, da v svetu živi kot Kristus ubožno, čisto in pokorno ljubezen.

Bog jo kliče, da ostane v svojem okolju brez zunanjega razpoznavnega znamenja. Loči jo samo svobodna, nesebična in razpoložljiva ljubezen, ko uporablja sredstva sveta, da bi usmerjala vsako stvar k Bogu. Da bi lahko bolje in učinkovito delovala, predvsem v težjem okolju, kamor duhovnik ali redovnica ne moreta, se na zunaj ne kaže kot posvečena. Ohraniti tajnost o lastnem posvečenju je tudi znamenje ubožstva; je povabilo, najprej živeti in šele nato 'povedati', kdo si.

Vsega tega ne uresničuje 'izolirana', temveč v občestvu s sestrami, ki pripadajo svetni ustanovi don Boskovih prostovoljk.

Dejavnosti

Ustanova DBP je salezijanska svetna ustanova, ki sredi sveta v tajnosti uteleša don Boskovega duha. Njena svojskost tako narekuje, da nima svojih lastnih dejavnosti. Vsaka posamezna članica deluje v duhu ustanove tam, kjer živi in dela. Vključuje se v tisto okolje, kjer se lažje posveti mladim in njihovim problemom.

Ima konkreten in dinamičen slog apostolata, hkrati pa živi globoko duhovno življenje.

V zadnjem času je nekaj prostovoljk uresničilo tudi misijonski poklic in s svojo strokovno usposobljenostjo delujejo v misijonskih deželah.

V svetu

Ustanova je z več kot 1300 članicami navzoča na vseh celinah, od začetka 80. let tudi v Sloveniji.

Prva Slovenka je naredila zaobljube v ustanovi don Boskovih prostovoljk leta 1982. Danes je v Sloveniji 11 prostovoljk z zaobljubami, dve se na ta korak pripravljata. Povezane so v dve skupini, delujejo pa v petih škofijah.

OSEBNA IZKAZNICA

USTANOVITELJ: Filip Rinaldi

KDAJ: 1917

KJE: Turin, Italija

KJE DELUJE DANES: po vsem svetu, tudi v Sloveniji

SLOG ŽIVLJENJA: posvečeno življenje kot laikinje v salezijanskem duhu

»RAZPOZNAVNA« ZNAČILNOST: tajnost

PODROČJE APOSTOLATA: vsakdanjost, s posebno pozornostjo zavzemanja za mlade

KAKO POSTATI ČLANICA DBP?

Če čutiš v sebi duhovni poklic
<http://dbp.rkc.si>

KONTAKTNE OSEBE

DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE

Dragonijeve 6

2000 MARIBOR

tel.: 02/33.11.320

DON BOSKOVE ZVEZDE

Blažena Marija Romero Meneses, sveta Marija Dominika, sveti Dominik Savio, blažena Lavra Vikunja, častitljiva mati don Boskova in še mnogi drugi!

O svetniki, še danes nam svetite in nam kažete pot popolnosti, hoje za Jezusom.

Živeli ste in se darovali za zapuščeno mladino, za uboge in stregli bolnim.

S kakšno ljubeznijo, s popolno odpovedjo sebi, s popovedi bogastvu, zato ste prejeli velike darove in milosti od Boga.

Zgradili ste mnogo šol, cerkva, bolnišnic ..., vse za Božje kraljestvo.

O, koliko nesebične ljubezni ste izkazovali!

Svetle zvezde tudi naše prihodnosti, svetite in navdihujte nove rodove!

Zinka Kočevar

Rim

DNEVI DUHOVNOSTI SALEZIJANSKE DRUŽINE

V dneh od 20. do 23. januarja 2011 so na Salesianumu v Rimu potekali 29. dnevi duhovnosti salezijanske družine. Osrednje razmišljanje je bilo ob Vezilu vrhovnega predstojnika salezijanske družine za letošnje leto *Pridite in boste videli*, s posebnim poudarkom na *poklicni pastorali*. Na srečanju smo bili navzoči predstavniki 22 od 28 skupin salezijanske družine iz celega sveta.

Poleg osebnih pričevanj, delavnic, glasbene in dramske predstave o Ninu Baglieru, družabnega večera so dneve s svojim predavanjem obogatili salezijanec don Miguel Canino, ki nam je spregovoril o don Boskovi osebni izkušnji poklicnosti ter o njegovem konkretnem prizadevanju za nove duhovne poklice; hčerka Marije Pomočnice s. Pina Del Core, ki nam je spregovorila o mladih danes; o njihovih poklicnih izbirah, ki največkrat nihajo med strahom in zaupanjem; salezijanec Juan Jose Bartolome pa je poglobil misel vrhovnega predstojnika »da je izkušnja osebnega srečanja prve učence tako povezala z Jezusovo osebo, da so navdušeno šli za njim in drugim pokazali svojo izkušnjo, tako da so jih povabili, naj to izkušnjo delijo z njimi in se osebno srečajo z Jezusom«.

Navzočnost in besede vrhovnega predstojnika na dnevih duhovnosti so bile v spodbudo vsem udeležencem, saj smo ga začutili resnično kot središče salezijanske družine. Spodbudil nas je, da »moramo biti ponosni na salezijanski poklic. Naš poklic je pričevalen, če verjamemo v lepoto tega, kar smo in kar delamo; če verjamemo v vrednoto poklica, ki smo ga prejeli v dar. Pripovedujmo svojo izkušnjo poklicnosti drugim; živimo svoj poklic z veseljem, navdušenjem, prepričanjem in v zvestobi! Kaj je pravzaprav poklic? Je srečanje z osebo, Jezusom Kristusom, ki nas je popolnoma osvojil in nam ukradel srce; je klic, da pustimo ribiške mreže, ker je v igri odrešenje mladih.« Chavez je spregovoril tudi o pedagogiki poklicne kulture. Zelo odprto je govoril o naših naporih, ko želimo zgraditi pravo poklicno kulturo, hkrati pa je predstavil različne smeri delovanja in nekatere nujne korake za njihovo uresničitev. Izkušnja dnevov duhovnosti je predvsem izkušnja srečanja z don Boskom, z Jezusom, z Marijo ter zavedanje lastne identitete in pripadnosti družini, ki je lepa prav zaradi posameznih članov.

s. Martina G.

Rim, dnevi duhovnosti salezijanske družine

© ANS

Največ šteje **zgled**

»Kdor ima ljubezen v svojem srcu, ima vedno nekaj, kar lahko da« (sv. Avguštín). To je bilo najino poročno in je življenjsko vodilo. In prav iste vrednote ter skupni pogledi so naju pripeljali na skupno življenjsko pot.

pripravil: **Janez Potočnik**

Družina Gombač

Pred dobrim desetletjem sva si obljubila zvestobo v sreči in nesreči, bolezni in zdravju ... Bog pa nama je na tej poti zaupal še vlogo očeta im matere, tako da so se nama rodili štiri otroci: Hana (9 let), Rebeka (7 let), Sara (5 let) in Krištof (3 leta).

Spoznala sva se davnega leta 1992 v »študentu«, ko je Franci prišel študirat strojništvo v Ljubljano, jaz pa sem že študirala družboslovje, smer sociologija. Oba prihajava s podeželja, iz kmečkih družin, Franci je Primorec iz okolice Ilirske Bistrice, jaz pa Gorenjka iz okolice Gorenje vasi v Poljanski dolini. Pri meni doma nas je bilo rojenih enajst otrok, živih nas je še osem, pri Franciju pa so trije fantje.

Najina pot

Skozi pogovor sva spoznavala svet drug drugega in utrjevala prijateljstvo. Obiskovala sva študentsko skupino jezuita p. Miha Žužka, nadgrajevala svojo osebnost, doživljala bližino Boga in stvarstva na duhovnih vajah v Logu pod Mangrtom, na Visokem v Poljanski dolini, številnih izletih ... Koliko lepega smo takrat doživeli!

Zbližali so naju isti pogledi ter iste vrednote kljub različnim značajem. Kar

nekaj let sva hodila skupaj ter se »odločala« za skupno življenjsko pot. Na tej poti sva se vključila tudi v »šolo za zakon«, ki sta jo vodila jezuita Vital Vider in Benedikt Lavrih. Ko je dozorel čas odločitve, sva septembra 1999 stopila pred oltar Marije Pomočnice na Rakovniku, kamor sva že prej rada zahajala.

Potem sva si poiskala začasni dom, ki sva ga preko dobrih ljudi dobila na Rudniku v Ljubljani.

Hvala Bogu, da nama je bilo dano okusiti čar starševstva brez večjih preizkušenj. Oba sva si želela imeti veliko družino ter otroke na dve leti. Tako lahko otroci preživljajo otroštvo skupaj.

Veselje ob otrocih

Vesela sva, ko vidiva, kaj vse naši otroci zmorejo in kako različne talente imajo. Mnogi nama rečejo, da je verjetno naporno imeti toliko otrok. Seveda je naporno, saj sva za vse sama, starši so bili daleč, sedaj so pa tudi že pokojni. Hkrati je pa tudi lepo, saj pri nas ni nikoli dolgčas.

Vedno je zelo živahno in živo, polno smeha, včasih tudi joka in hrupa. Naj omeniva le nekaj »ocvirkov« iz našega vsakdanjika. Bil je čas, ko so naše punce z navdušenjem brale knjige o

Asteriksu in Obeliksu. Sedimo pri mizi in jemo sobotni zajtrk. Hana, Rebeka in Sara se vživijo v prebrane like ter dogodivščine. Nastane hrup, da se sploh ne slišimo in jaz zahtevam tišino. Rebeka nato vstane na stol in reče: »Ati ti si pa poglavar našega plemena.«

Ali: Neko nedeljo, ko se peljemo na izlet proti Slavniku, je v avtu zopet prevelik hrup in jaz rečem: »Saj smo vsi za v gmajno (gozd) in Krištof, star dve leti in pol, reče »Res je, vsi ste za v gmajno«.

Ali: Ko sva z možem izbirala temo za zakonsko skupino, sem rekla: »A bi dala temo: kako in kje črpava življenjsko moč«, pa Rebeka to sliši ter pravi: »A ne mami, da ti tudi otroci dajo veliko življenjske energije«.

Za naju so otroci pravi biseri. Ob njih se nasmejiva, načudiva in tudi oblikujeva ter spreminjava. Zavedava se, da so nama otroci od Boga dani v varstvo, vzgojo in skrb. Odgovorna sva, da jim podajava vrednote, vero, upanje in ljubezen. V tem sva tudi sama odraščala. Trudiva se, da si vzameva čim več časa za njih in da sva dosledna v vseh zahtevah in odločitvah.

V zakonski skupini in med seboj

Takoj po poroki sva se vključila v zakonsko skupino. Lepo je srečevati podobno misleče ljudi in z njimi deliti izkušnje ter spoznanja. Hitro ugotoviva, da imajo tudi drugi podobne težave in preizkušnje, kot jih imava midva. Tako se s pogovorom veliko lažje razjasni nejasnosti, do katerih pride v vsakem zakonu oziroma v vsa-

IZKUŠNJA ŽIVLJENJA

ki družini. Veliko nama pomenijo tudi duhovne vaje za zakonce. Spoznala sva, da se je potrebno veliko in odkrito pogovarjati, da bi rasel tudi najin odnos. Vedno, ko sva midva usklajena in umirjena, je tudi v družini veliko več odprtosti in umirjenosti. Res je, otroci so pravi »skenerji«; kot se midva obnašava drug do drugega, se tudi otroci obnašajo med seboj, do naju in do okolice, v kateri živijo.

Včasih se zalotiva v »pridiganju« otrokom, kako se je potrebno obnašati v določeni situaciji, vendar vedno znova ugotavljava, da največ šteje zgled in izražanje najinih vrednot. Otroci so med sabo zelo različni in zato si prizadevava z vsakim posebej pogovoriti glede na njegov značaj in sposobnosti zaznavanja.

Najlepši trenutki

Nedelja je za nas dan, da se ustavimo, da gremo skupaj k maši, nato pa na obiske k sorodnikom in prijateljem, na božje poti, v hribe (po zaslugi Jožice) ali pa smo preprosto doma (to ima Franci najrajši). Pozimi gremo radi kak dan smučat, čeprav je naporno s tako majhnimi otroki, ampak veselje po takem dnevu je neprecenljivo. Poletje pa je seveda za na morje. Franci je navdušen fotografski mojster in vse temeljito ujame v objektiv in zvečer ni lepšega, kot gledati slike in obupati spomine na doživete trenutke.

Najlepši trenutki v naši družini pa so v času praznikov, predvsem božičnih in velikonočnih. Takrat pridejo do izraza vsi umetniški talenti vseh naših članov ne glede na njihovo starost. Pri vseh opravilih so zraven in aktivno sodelujejo. Najstarejši dve hčeri (Hana in Rebeka) sta že šolarki in veroučenki ter pevki v otroškem zboru, zato imata že kar nekaj aktivnosti tudi v župniji.

Franci je član župnijskega pastoralnega sveta. Veseli smo, da smo v župniji, ki jo vodijo salezijanci oz. naš župnik Lojze Zupan. To je pravo okolje za duhovno rast otrok in mladine, pa tudi

Življenje hitro teče

V tem okolju ter župniji se počutimo že povsem domače, zato sva včasih v precepu, saj se zavedava, da je tu naš »začasen« dom in da je dozorel

© družinski arhiv

nas odraslih, saj je veliko priložnosti (oratoriji, otroške delavnice, različna praznovanja ter srečanja, pevske vaje, romanja, šmarnice in križev pot v naravi itd.). Za našo družino pa so pravi blagoslov večeri v adventnem času, ko se zberemo ob adventnem venčku ter se ob siju svečk in molitvi povsem umirimo ter duhovno obogatimo. Otroci zelo radi prisluhnejo zgodbam Svetega pisma s slikami, saj je to naša temeljna knjiga.

Kadar smo doma, se igramo vse mogoče igre in počnemo vse mogoče stvari. Otroci najraje okupirajo Francija, ki je pri nas odgovoren za razvijanje in spodbujanje domišljije.

čas, da si poiščemo svojo streho nad glavo. Vsega hkrati človek ne more imeti, tako da naju mnogi načrti v življenju še čakajo.

Enajst let skupne poti (na kar nekaj let podlage) je čas, v katerem naj bi se že dobro poznala. Še vedno pa drug drugega presenetiva s čim novim. Spoznala sva, da drug drugega ne moreva spremeniti, lahko pa drug drugega obogativa in nadgradiva. Resnica je, da je pogovor tisti, ki naju osvobaja in rešuje probleme. Za otroke pa si želiva, da odrastejo v pokončne osebnosti ter si poiščejo svojo lastno življenjsko pot, da tudi njim nikoli ne bi bilo dolgčas.

Pridite in boste videli

Pripravi: Ivan Turk

PIŠEM VAM, V PREPRIČANJU, DA VAM PONUJAM DAR, KI VAM BO VŠEČ bodisi zaradi vrednosti, ki jo *vezilo* kot tako ima v našem salezijanskem izročilu, od don Boskovih časov naprej, bodisi zaradi izbrane teme, ki se tiče našega življenja, našega poslanstva in naše sposobnosti, da pomagamo odkriti, da je življenje poklic, bodisi zaradi razmer, ki jih preživljamo, zlasti na zahodu, kot Cerkev in kot salezijanska družina ...

Mi salezijanci »čutimo izziv, da bi v vseh okoljih ustvarjali kulturo poklicev in bi mladi odkrili življenje kot klic in da bi vsa salezijanska pastoral postala poklicna. To pa terja, da mladim pomagamo preseči individualistično miselnost in kulturo samouresničevanja, ki jih sili k načrtovanju prihodnosti, ne da bi prisluhnili Bogu; to nam nalaga dolžnost, da v to vključujemo in oblikujemo družine in laike. Posebno pa si moramo prizadevati, da bi v mladih vzbujali apostolsko gorečnost. Kot don Bosko smo poklicani vzbujati v njih navdušenje, da bi postali apostoli svojih tovarišev, sprejeli različne oblike služenja v Cerkvi in civilni družbi ter se vključili v misijonske pobude. Da bi vzbudili poklicno izbiro apostolskega dela, moramo takim mladim ponuditi intenzivnejše duhovno življenje in sistematsko osebno spremljanje. To je poudrožje, v katerem bodo vzcvetele družine, sposobne za pristno pričevanje, prizadevni laiki na vseh ravneh Cerkve in družbe in tudi poklici za posvečeno in duhovniško življenje.«

Poklic prvih učencev, kakor pravi Janezov evangelij, je bil sad osebnega srečanja, ki je v njih vzbudil privlačnost, očaranost, ki je spremenila njihovo življenje, zlasti njihovo srce, da so v Jezusu spoznali tistega, o katerem so bila uresničena najgloblja pričakovanja in prerokbe, Mesija. Ta izkušnja srečanja z Jezusom jih je tako prevzela, da so navdušeno šli za njim in drugim pokazali svojo izkušnjo, tako da so jih povabili, naj to izkušnjo delijo z njimi in se osebno srečajo z Jezusom. Lukov evangelij govori

SALEZIJANSKO MOLITVENO ZDRUŽENJE

V tej in naslednjih nekaj številkah bi vam rad predstavil razmišljanje vrhovnega predstojnika salezijancev Pascuala Chavez, ki na začetku vsakega leta napiše programsko pismo – vezilo – vsej salezijanski družini in don Boskovim prijateljem.

tudi o skupini žena, ki so spremljale Jezusa in mu stregle (gl. Lk 9,1–3), kar pomeni, da je Jezus imel med svojimi učenci tudi žene, od katerih bodo nekatere pričale njegove smrti in vstajenja (gl. Lk 23,55–24,11–22).

Zato vas, dragi bratje in sestre, vabim, da postanete za mlade pravi duhovni voditelji kot Janez

Krstnik, ki je na Jezusa pokazal svojim učencem in jim rekel: »*Glejte, Jagnje Božje*« (Jn 1,36). Tako so oni šli za njim in ko je Jezus opazil, da so nekateri hodili za njim, se je obrnil in jih vprašal: »*Kaj iščeta?*« Onadva sta ga v želji, da bi ga bolje spoznala, vprašala: »*Rabi, kje stanuješ?*« On ju je kot prva učenca povabil, naj izkusita, kaj pomeni živeti z njim, in jima rekel: »*Pridita in poglejta!*« Doživela sta nekaj neizmerno lepega in od trenutka, ko »*sta šla in videla, kje stanuje ter ostala pri njem tisti dan*« (Jn 1,39).

Poklicani smo torej, da v sebi obnovimo to poklicno dinamiko: prenesti in deliti z drugimi navdušenje in strast, s katero živimo svoj poklic, tako da bo naše življenje samo postalo poklicna ponudba za druge kot dar, poklic in poslanstvo, po don Boskovem zgledu ...«

Ustvarjati tako pozitivno in navdušujoče ozračje za poklicno odločanje mora biti skrb vseh ljudi dobre volje, posebej še molivcev za duhovne poklice.

NAMENI MOLITVE

MAREC

Molimo za mlade, ki so pred poklicno odločitvijo, da bi se odločili za poklic, v katerem bodo lahko postali poštene državljani in dobri kristjani.

APRIL

Molimo za starše, učitelje in vzgojitelje, da bi bili mladim v resnično pomoč pri pravilni poklicni odločitvi, upoštevajoč želje, sposobnosti in možnosti vsakega posameznika.

MAJ

Molimo za katehete, spovednike in duhovne spremljevalce mladih, da jim bodo pomagali pri razločevanju njihove poklicne odločitve.

Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje,
zemeljski krog in njegovi prebivalci.
Zakaj on jo je osnoval na morjih,
on jo je utrdil na veletokih.

Ps 24,1–2

© arhiv ASD

Glas o salezijanskih ustanovah se je na Slovenskem po letu 1901, ko je bil odprt zavod na Rakovniku, hitro širil. Šest let kasneje so se salezijanci naselili še na Radni pri Sevnici in s tem prišli bolj v stik s cerkvenimi skupnostmi v mariborski škofiji. Poleg dnevnega tiska je o njihovem delu poročal *Salezijanski vestnik*, ki je med Slovence prihajal v nemški izdaji, od leta 1904 dalje pa je izhajalo še glasilo rakovniškega zavoda *Don Bosco*.

Pobudnik zavoda v Veržēju

Bogdan Kolar

ZA ŠTAJERSKE SLOVENCE JE BILO OSREDNJE sredstvo obveščanja list *Slovenski gospodar*, ki je kot tednik izhajal že od leta 1867. Lastnik tednika je bilo Katoliško tiskovno društvo v Mariboru. Prek tiska in srečanj z duhovniki so informacije o salezijancih prišle tudi v Veržej, kjer so že bili salezijanski sotrudniki, ki so podpirali zavod na Rakovniku. V Veržēju se je družina Puščenjak odločila, da nekaj naredi za mlade, ki so živeli v kraju in niso imeli

nobene možnosti za pridobivanje izobrazbe. Kdor je želel priti do poklica ali se usposobiti za delo na kmetiji, je moral oditi v tuji svet.

Zunanje okoliščine za pobudo

Predvsem dva dogodka sta Puščenjakovim dala neposredno pobudo za odločitev storiti za mlade v domačem kraju nekaj več: leta 1908 je papež Pij X. obhajal svoj zlatomašni duhovniški jubilej. Ob tej priložnosti so se v katoliških skupnostih po vsem svetu vrstile različne prireditve, mnoge ustanove

pa so po papežu tudi dobile ime. Istega leta je avstrijski cesar Franc Jožef I. obhajal 60-letnico vodenja habsburške monarhije, na čelo katere je stopil leta 1848 kot komaj polnoletni vladar. Kot posebno ugodnost je država razglasila, da bodo vse dobrodelne in splošno koristne pobude, ki bodo storjene v tem letu, oproščene vseh davkov. Da bi dostojno obeležili oba jubileja tudi v Veržēju, je nastala zamisel o postavitvi zavoda za izobraževanje mladih in za organiziranje drugih oblik izobraževanja v kraju. Za uresničitev

Anton Puščenjak (1848–1909)

zamisli so bili pomembni prispevki škofa dr. Mihaela Napotnika v Mariboru, domačina dr. Franca Kovačiča, ki je bil učitelj v mariborskem bogoslovju in pomemben organizator kulturnih ustanov prav tam, domačega župana Martina Osterca, veržejskega župnika Lovra Janžekoviča, posestnika Tomaža Rantaša in mnogih drugih. Prvotna želja je bila, da bi ustanova zaživela prav v jubilejnem letu 1908, vendar so na pot stopile preštevilne ovire. Zavod je bil odprt šele v letu 1912.

Družina Puščenjak

Veržejska družina Martina in Ane Puščenjak je bila obdarjena s šestimi otroki: Nežo, Antonom, Terezijo, Franco, Marijo in Lizo. Anton je bil rojen leta 1848 in je leta 1908 slavil šestdesetletnico, naslednje leto pa je umrl. Sestri Terezija in Marija sta umrli že pred tem, preostale tri sestre pa so Antona preživele. Ko so učitelji in domači duhovniki videli, da ima Anton sposobnosti za učenje, so starše spodbudili k odločitvi, da so ga poslali v šolo v Maribor in nato v Varaždin. Učenje mu je prinašalo veliko veselja in zadovoljstva, toda zaradi nesrečnega padca pri telesni vzgoji je moral opustiti šolanje in se vrniti na domačijo. Sprejel je predlog staršev, da postane gospodar na kmetiji in se je skupaj s sestrami posvetil kmečkemu delu. Ko je oče postal župan v domači občini, je na njegova ramena prišlo še več dolžnosti. V družini je molitev imela pomembno mesto. Poleg rednega udeleževanja pri bogoslužnih srečanjih v župnijski cerkvi so preko dneva in posebej v nedeljo vedno našli čas za osebno in skupno molitev. Anton, ki je v času šolanja gojil željo, da bi postal duhovnik, je čutil veliko zadovoljstvo, da so vsi v družini čutili podobno kot on: molitev jim je bila znamenje osebne povezanosti z Bogom in zaupanja v Božjo Previdnost. Še preden je dopol-

nil dvajset let, je na pobudo domačega župnika prevzel službo cerkovnika pri župnijski cerkvi sv. Mihaela in s tem postal tesen sodelavec vsakokratnega župnika. Službo je zvesto in s ponosom opravljal vse do svoje smrti.

A hkrati je v domačem okolju vedno znova videl primere mladih ljudi, ki so zašli na slabšo pot, predvsem so mnogi zapravljali življenjske moči s pretiranim pitjem, neurejenim življenjem, zavračanjem verskih in drugih vrednot, preklinjanjem in drugimi razvadami. Po njegovem mnenju so bili neredko vzrok za to nezadovoljstvo z družinskimi razmerami, majhne možnosti zaposlovanja in rednega dela, nekakšna brezizhodnost, ki je zajemala mlade ljudi, ki niso videli veliko možnosti napredovanja. Šolskih ustanov, ki bi jim pomagale pri pridobivanju znanj in v poklicni pripravi, ni bilo. Če je kdo želel iz sebe narediti nekaj več, je moral zapustiti domači kraj, kar je v tistem času skoraj redno pomenilo, da je odšel v širni svet in se je le redko vrnil domov. Prav iz takšnih razmer je v Antonu in njegovih sestrah dozorela misel, da bi svoje posestvo in celotno premoženje namenili kakšni vzgojno-izobraževalni ustanovi, ki bi delovala v domačem kraju in katere vodstvo bi prevzela katera od redovnih skupnosti. Puščenjakovi so se o svojih načrtih posvetovali z rojakom dr. Francem Kovačičem, ki je bil sicer dvajset let mlajši od Antona. Leta 1894 je v domači župniji slovesno obhajal novomašni jubilej, po letu 1897 pa je bil učitelj v mariborski bogoslovni šoli in sodelavec škofa dr. Mihaela Napotnika. Kovačič je pogostokrat prihajal v domačo župnijo in imel dobre stike z mnogimi družinami. Številna pisma, od katerih najstarejše sega prav v leto 1897, pa kažejo, da si je Anton Puščenjak z njim redno dopisoval, ga vpraševal za svet in mu poročal o dogajanju v Veržeu. Tako so Puščenjakovi imeli možnost, da so Kovačiču zaupali svojo

zamisel in se z njim posvetovali o načinu, kako bi jo bilo mogoče izvesti.

Stiki s salezijanci na Rakovniku

Ohranjena pisma nam tudi povedo, da je A. Puščenjak že v letu 1903 zbiral informacije o novem zavodu na Rakovniku in razmišljal o možnosti, da bi kaj takšnega dobili tudi v Veržeu. Že konec istega leta se je obrnil na vodstvo rakovniškega zavoda in ravnatelja povprašal o možnosti, da bi prevzeli njegovo posestvo in začeli s podobno ustanovo. Vse do svoje smrti 28. avgusta 1909 si je dopisoval s salezijancem Alojzijem Valentinom Kovačičem, ki je bil najprej na Rakovniku voditelj združenja salezijanskih sotrudnikov ter v letih 1905–1909 predstojnik zavoda. Z njegovimi nasveti in podporo je A. Puščenjak za svojo zamisel pridobil tako škofa dr. M. Napotnika kot tudi vodstvo salezijanske skupnosti. Le-to se je namreč zaradi velikega širjenja oblik dejavnosti balo, da bi ne imeli zadosti ljudi, ki bi bili pripravljeni in sposobni začeti novo delo. Odločilno je bilo zato srečanje predstojnika salezijanskih ustanov v Avstro-Ogrski Emanuela Mannassera s škofom dr. M. Napotnikom aprila 1908. Takrat so se dogovorili o nadaljnjih korakih, hkrati so A. Puščenjaku dali močno oporo ob različnih nasprotovanjih, ki so se ob njegovi zamisli pojavljala v javnosti. Liberalni krogi namreč niso izbirali sredstev, da bi preprečili ustanovitev cerkvenega zavoda v Veržeu. Spet je bil A. Puščenjaku močna opora dr. F. Kovačič.

Načrti so začeli postajati resničnost, ko je bila ustanovljena družba Marijanišče. Z zapuščino družine Puščenjak in s široko razvejano akcijo zbiranja sredstev so omogočili, da je bil 18. avgusta 1911 blagoslovljen temeljni kamen novega zavoda, 27. oktobra 1912 pa je bilo blagoslovljeno že prvo poslopje. Jeseni istega leta je zavod dobil prve prebivalce.

Mladinski ceh je nacionalna mladinska organizacija, v kateri se mladi preko projektov in programov celostno usposobimo za opravljanje različnih dejavnosti in tako izboljšamo svoje možnosti za zaposljivost. Mladim omogočamo rast po načelu krščanske etike in don Boskovega preventivnega sistema.

SKOZI CELOTNO LETO V NAŠI PISARNI IN DRUGOD PO Sloveniji potekajo najrazličnejši dogodki in projekti, ki jih organizira Ceh z več kot 60 prostovoljci in šestimi zaposlenimi. Prek Mladinske akademije več kot 20 trenerjev izvaja najrazličnejša usposabljanja za mladinske voditelje in druge mlade (S komunikacijo do boljših odnosov, Retorika in javno nastopanje, Motivacija, Vodenje timov, Joomla ...).

Vsako leto izdamo pestro zbirko literature (Žepne igre, Žepne metode, Žepna akademija ...), pri nas pa si lahko izposodite tudi kovčke s pripomočki za izvajanje različnih dejavnosti oz. delavnic (športni, tekstilni, žonglerski ...).

Veliko pozornost namenimo tudi pedagogiki igre, tako da je skoraj nemogoče, da nas ne bi opazili, kako se igramo na Pokrajinskem igraraju, v poletnem času pa na drugih velikih igrah po Sloveniji. Preko projekta Omrežen.si skrbimo za razvijanje socialnega kapitala mladih, tako da organiziramo študijske krožke in delavnice, kjer se mladi učimo prek deljenja lastnih izkušenj in znanja, seveda pa svoje znanje poglobljamo tudi z raziskovanjem. V okviru projekta Socialni inovatorji prihodnosti bomo mladim omogočili, da se razvijejo v samostojne in odgovorne socialne podjetnike in tako postanejo sposobni, da dobro pripravljeni vstopijo v področje socialne ekonomije.

Sodelujemo tudi z Zavodom Nefiks, smo pa tudi ustanovitelji in soustanovitelji drugih mladinskih organizacij. Smo člani mednarodne mreže Don Bosco

Youth Net in Mladinskega sveta Slovenije. Več informacij lahko izveste na spletnem naslovu **www.mladinski-ceh.si**, kjer si lahko ogledate, kaj vse se še skriva za vrati Mladinskega ceha.

© vse foto: arhiv CEH

Društvo Mladinski ceh sem spoznala prek sošolke na fakulteti, ki me je tudi povabila k sodelovanju v študijskem krožku. Pri društvu mi je všeč usmerjenost v mladino, občutek dobrodošlosti, sprejetosti, pestrost projektov in izkušenj, ki jih lahko z njimi pridobim. Pri študijskem krožku pa majhnost skupine, prijaznost in odprtost ljudi, »sokratski« način učenja :) ter pretok in preplet znanja iz različnih smeri. Priporočila bi ga drugim ravno zato, ker na sproščen način pridobiš nekaj znanja in izkušenj, ki so zanimiva in ti bodo v življenju koristila. Mladim priporočam, da pridejo na Ceh, saj tu lahko razvijejo svoje talente in svojo kreativnost, spoznajo nove ljudi in don Bosko, pomagajo pri naših aktivnostih ter pri vsem tem uživajo v dobri družbi :)

Nastja Končina

ceh > hec

mladinski ceh

Z Mladinskim cehom sem se prvič seznanila kot udeleženka oratorijskega usposabljanja. Že takrat me je med prijetnim klepetom trenerka Sabina vprašala, če bi tudi mene zanimalo kakšno sodelovanje. In tako sem začela kot trenerka, moja pot se je čedalje bolj prepletala s Cehom (študijska praksa, prijava prvega lastnega projekta ...), tako da sem sedaj zaposlena na Mladinski akademiji, v okviru prostovoljnega dela pa sem predsednica društva.

Petra Pucelj Lukan

Mladim priporočam, da pridejo na Ceh, saj tu lahko razvijejo svoje talente in svojo kreativnost preko izvajanja usposabljanj, priprave plesov, izvajanja iger, priprave literature ... ob tem spoznajo nove ljudi in don Boska, pomagajo pri naših aktivnostih in se ob tem vedno imajo fajn.

Nove možnosti, nove ideje, izzivi, znanja, izkušnje, prijateljstva – vse to in še več je Društvo Mladinski ceh. Mladim namreč omogoča razvijanje njihovih talentov in daje veliko priložnosti, kjer lahko na zanimiv, igriv, prav tak »cehovski« način poskusijo, doživijo in se naučijo marsikaj novega. Moja povezanost z Mladinskim cehom se je začela, ko sem se preko društva udeležila mednarodnega seminarja v Nemčiji na temo organiziranja mladinskih projektov, po vrtni s seminarja pa sem se vključila v pripravo projekta Pokrajinski igraraj. Sprejela sem tudi vodenje oratorijskih usposabljanj za animatorje oratorijev, kjer sem z novimi izkušnjami izboljšala svoje komunikacijske spretnosti, nadgradila svoje znanje motivacije, vzgoje ter podrobneje spoznala življenje don Boska. Mislim, da bi težko opisala, kaj vse sem se na Mladinskem cehu naučila in novega doživela. Vsekakor pa lahko rečem, da so nova prijateljstva in poznanstva, nasmehi otrok, izkušnje vodenja in organizacije postali del mene.

Kristina Kosmač

Upanje umre zadnje. Če sploh.

Jože Andolšek

Etiopija. Poznamo jo po visoki kulturi, bujni naravi, tekačih na dolge proge, kot domovino kave. In po lakoti. To je dežela, ki jo zaznamuje bolečina, a morda še bolj upanje. Salezijanec Jože Andolšek se je že nekajkrat mudil tam s skupinami in tudi mladim prostovoljcem omogočil, da so kak mesec preživeli med sirotami. Ni le poskrbel za izkopavanje vodnjakov, ampak tudi za to, da bi v t. i. razviti svet prinesel nekaj prizorov – v filmu in besedi – po katerih bi se streznili. Da bi uvideli, da se trpljenje kaže na veliko načinov in da se vsako izrisuje na obrazu konkretnega človeka. Starega, mladega, svetlo- in temnopoltega ...

POVSOD PO TEJ IZMUČENI, REVNI ETIOPSKI deželi se srečujem z veseljem in bolečino ljudi, zlasti otrok, ki so lačni, žejni, bolni ... Kar doživljam v Etiopiji, je paradoks. Ne bi verjel, če ne bi od blizu doživljal teh prisrčnih ljudi, zaznamovanih z veliko bolečino in vendar tudi z neizmerno željo po življenju.

Dom za sirote

Za nekaj časa se pri sobratih salezijancih ustavim v domu, kjer živijo otroci sirote. Tudi matere z otroki so tu, podhranjenimi in dehidriranimi. Ti otroci nikoli niso izživeli svojega otroštva in bodo s tem zaznamovani za vse življenje. Nekateri izmed njih so že okuženi z virusom HIV. Še živo pred mojimi očmi je sključen deček Simeu. Pred nekaj dnevi so ga našli v smetnjaku. Zavitega v nekakšno cunjko.

Sreča v nesreči za Simeuja, kajti mnogo njegovih vrstnikov nikoli ne najdejo. Nikogar od teh otrok ne posnamejo kamere, ki bi njihovo podobo izčrpanosti in obsojenosti na prezgodnjo smrt prenesle v naše do-

move. In v našo zavest. Tako slabotna so ta drobna izsušena bitja; nimajo moči, da bi kričali, kaj šele za protest. Nemi so in njihova beda nam ostane prikrita. Ne vidimo njihovega obličja ne njihovega trpljenja ne oklepanja življenja – do poslednjega vlakna.

Delo za mlade

Salezijanci imajo skupnost v Adigradu na severu Etiopije. Le trideset kilometrov je to oddaljeno od Eritreje. Na meji je razporejenih, pravijo, sto tisoč vojakov. Tu salezijanci tistim mladim, ki po osnovni šoli ne morejo nadaljevati šolanja, omogočijo delo. V mestu imajo dve papirnici, šivalnico, pa tudi dve manjši restavraciji. V njih ne sme manjkati nacionalna jed – *ingera* ...

Botrstvo

Salezijanci želijo otrokom v vsej tej bedi pomagati, kolikor le morejo. Eden od načinov, da jim pomagamo pomagati, je botrstvo. Botri s svojimi darovi skrbijo za najbolj ogrožene

otroke, ki živijo v človeka nevrednih razmerah, predvsem za sirote in tiste, ki prihajajo iz družin s številnimi otroki ali so njihovi starši hudo bolni. Salezijanci zanje iščejo dobre ljudi, družine, šole in druge ustanove, ki bi bile pripravljene sprejeti botrstvo. V Sloveniji botrstvo omogočamo prek Misijonskega središča Slovenije (Ljubljana).

Žeja po bližini

V Kobu, tudi na severu Etiopije, so sestre uršulinke odprle dispanzer za najbolj uboge. Medicinska sestra Marina ter študentke zadnjega letnika medicine Barbara, Lona in Urška so se odločile, da so tu tri mesece delile svoje življenje z najbolj potrebnimi. Čistijo odprte rane, jih obvezujejo, opravijo tudi manjše kirurške posege. Z denarjem, ki so ga zbrale, pa v Adis Abebi plačajo zahtevnejše operacije. S snemalcem jih spremljajo pri njihovem delu. Z grozo opazujem in kar ne morem verjeti: gnojna rana, odprta vse do kosti. Naše medicinke z veliko ljubeznijo pacientu

Informacije o botrstvu: www.missio.si; e-pošta: missio@rkc.si,
telefon 01/30.05.950. Občutek velikega veselja je zavest, da ste nekomu
pomagali do človeka vrednega življenja.

vsak dan očistijo rano, jo prevežejo in dajo upanje na bolje ... Iz pogovora spoznavamo težo tukajšnjega življenja. In si krepimo izkušnjo, da je življenje kljub bolečini bogato, če vse delimo s tistimi, ki nas potrebujejo.

V kapeli pri sestrah Matere Terezije so ob križu zapisane Jezusove besede: Žejen sem. Sestra Tish razloži: »Kakor je Jezusa na križu žežalo po ljubezni, po bližini, tako žeja vsakega izmed nas. Zlasti pa otroke, ki so nam zaupani. Na obličju vsakega izmed njih je Jezusovo obličje.« A tega njene prepričanja ne izpovedo le usta. Tudi njene roke, podaljšek srca ...

Hvaležnost Sigre

Pred meseci me je sobrat Estifanos iz Etiopije prosil, da bi mu poslal nekaj sto evrov za operacijo 38-letne Sigre, ki je zbolela za rakom. Kljub operaciji je bolezen hitro napredovala. Obiskal sem jo. Na bolniški postelji je bila bolnica. Velike vdrtne oči so sijale izpod čela. Izsušen obraz in razpokane ustnice so dale vedeti, da zelo trpi.

Sigre počasi odkriva ruto, da bi pokazala svoje bujne, lepe lase. Dolgo časa sem ostal ob njej, jo držal za roko, gledala sva si v oči. Ob slovesu sem si s prsi snel križ in ji z njim podaril znamenje njega, ki je vso svojo in našo bol dal pribiti na les križa. Z roko sem ji še na čelo zarisal križ v blagoslov. S krhko močjo mi je pridržala roko in me globoko pogledala v oči. Kot v svetopisemskem jeziku mi je v svoji domači govorici rekla *Abba* – oče. Nato pa v priučeni angleščini *thank you for all – hvala ti za vse*. Ne da se opisati hvaležnosti, ki jo je izžarevala. Dar ji ni prinesel zdravja. Dal ji je še več: odrešujočo zavest, da je njeno življenje bilo vredno.

Vredno, da je zanjo nekdo naredil vse, kar je lahko. In ta nekdo je bila žena iz Slovenije, ki se tudi sama nemotno bojuje s takšno boleznijo, ki jo rešilni avtomobil iz tedna v teden prepeljava na kemoterapijo ...

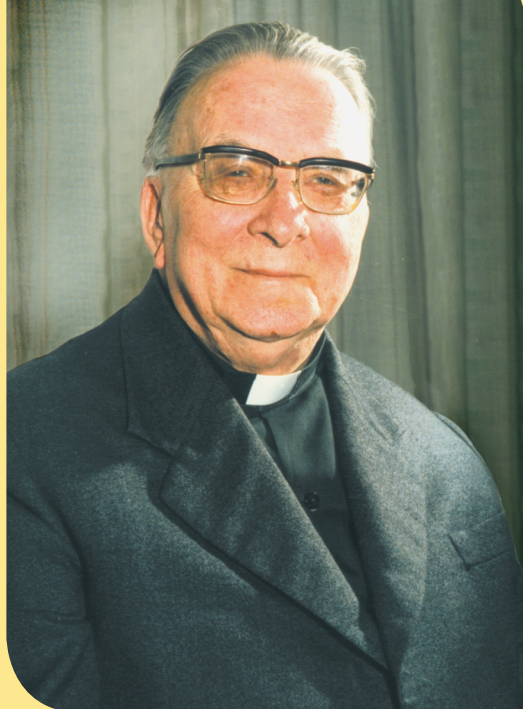
Zvečer mi snemalec Valentin, ki od dogajanja v bolnišnici sobici iz obzirnosti ni posnel niti enega prizora, ubesedi svojo modrost: So v življenju srečanja, ki jih ne more zajeti nobena beseda, nobena slika. So pa neizbrisno vtisnjena v naše srce ...

V meni pa so še dolgo v noč žuborele Jezusove besede: »Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo!«

V KEREČEV SKLAD

za salezijanske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja **ANDREJA MAJCNA** ste od 30. decembra do 15. februarja 2011 darovali: Bernik I., Bizjak M., Boršič L., Božič C., Brezavšček R., Cvar N., Čeferin M., Drašček P., Hribnik P., Jakša A., Jančič T., Kanalec C., družina Končan, Kušar J., Kužnar T., Lah A., Marinko M., Meglen I., Meglen J., Mrzel S., družina Muc, Ozbek M., Pečovnik A., Perovšek F., Rot M., Samsa L., Strniša A., Trstenjak J. in M., Urbanija L., Zalesnik J., Zupančič A., Zupančič M., Željko M. in nekateri neimenovani dobrotniki. **BOG POVRNI!**

Ni dal, da bi ga latinščina pokopala

© arhiv ASD

Andrej je postal salezijanec. Pred njim je sedaj študij bogoslovja in vzgojna praksa. Jeseni 1925 se je preselil na Rakovnik, kjer bo ostal deset let, do svojega odhoda v misijone avgusta 1935. To so bila leta izjemne priprave na misijonsko dejavnost, čeprav tega takrat niti sam ni vedel. Le želja po misijonih je postala vedno bolj navzoča in živa. Vendar je do takrat še daleč, sedaj se mora lotiti nalog, ki so neposredno pred njim.

Pripravil Tone Ciglar

Z MILIM OČESOM SEM SE OZIRAL NA RAJSKO Radno, zibelko mojega salezijanskega in redovniškega življenja. Prišel sem torej na Rakovnik, da bi začel s filozofijo kot dveletno pripravo na teologijo v letih 1925–1927.

Zgodba z latinščino

Posebna težava je bila latinščina, saj sem latinščino samo zasebno nekaj študiral, stopil pa sem takoj v 5. latinski razred, kjer je bil strogi profesor latinščine Logar. Zame je bila to trda preizkušnja. Na Radni je latinščina pomenila začetek odločitve za salezijance in duhovništvo, na Rakovniku bi me ta ista latinščina skoraj pokopala. Bogoslovci so prihajali na študij teologije z znanjem latinščine, ki so si ga pridobili v osmih letih gimnazije. Predavanja so bila v latinščini, prav tako učbeniki, izpiti. Logar je neizprosno zahteval latinščino, jaz pa skoraj nič nisem vedel. Rekel mi je, naj odneham, saj sem že

učitelj. Predstojniki so govorili med seboj, kaj naj naredijo z mano. Poklical me je ravnatelj Volčič in mi dejal: »Če ne gre latinščina, pa pustite, saj ste že učitelj in kot učitelj lahko nadaljujete.« Kot bi treščilo z jasnega neba! Zato je kar bruhalo iz mene: »Učitelj sem bil že prej, preden sem postal salezijanec. K salezijancem sem prišel zato, da bi postal duhovnik.« Pa se je našel Knific, ki mi je pomagal več kot vse latinske vadnice; počasi sem splaval in na koncu bogoslovja bil pohvaljen, da latinščino obvladam bolje kot drugi. Hvala Bogu!

Učitelj je, naj poučuje

Uradno sem se poslovil od učiteljskega poklica, ne pa tudi od poučevanja; tako je bilo vseh deset let mojega bivanja na Rakovniku. Kadar je bilo treba kaj prevzeti v šoli, so rekli: »Majcen bo, saj je on učitelj!« In so mi nalogali predmet za predmetom. Vsak dan sem imel vsaj štiri ure pouka. Obrtné šole so zahtevale svoje. Ravnatelj Volčič, ki je imel srce za razvoj teh šol, me

je takoj postavil za učitelja risanja. Potem me je pošiljal na razne tečaje, kjer sem poslušal univerzitetne profesorje, ki so predavali za hitro usposabljanje učiteljev strokovnih šol.

Učitelj rokodelcev

Na Rakovniku so bile od leta 1919 vajeniške šole, ki so leta 1925 dobile status obrtnih šol. Deset let sem bil v službi vzgoje rokodelcev kot učitelj, strokovni učitelj in voditelj delavnic. V moji kartoteki je kratko vpisano: 1925–1929 študent filozofije in asistent, 1929–1933 študent bogoslovja, po novi maši 1933–1935 šolski svetnik. O tej dobi svojega življenja nisem nikdar kaj dosti govoril ali pisal. Vendar sem se v tem času, ko sem bil povezan z obrtnimi šolami, ki so obsegale krojaštvo, čevljarstvo in mizarstvo, veliko naučil za pozneje. Bile so to prave obrtne šole z javno priznanim spričevalom, ki je imelo veljavo pomočniškega izpita; dajalo je pravico, da po letu prakse kandidati lahko delajo že mojstrski izpit.

BOŽJI SLUŽABNIK

V začetku sem poučeval iz starih učbenikov. Bili so zelo slabi. Zato sem začel iz sodobnih nemških prirejati snov za matematiko, trgovsko korespondenco, knjigovodstvo, tehnologijo. To je pritegnilo fante. Takrat smo zelo naglašali, da gre za to, da bi vzgojili katoliško delavsko mladino.

Ravnatelj Volčič me pokliče in pravi, da naj sprejemem pouk delavske zakonodaje. Hotel je, da bi kar takoj začel, pa sem mu rekel, da danes nikakor ne morem, da moram vsaj prebrati prvo knjigo. Pa je rekel, da prav, in naj začnem pojutrišnjem. Celo noč sem presedel pri knjigi, da sem prebral vsaj prvo knjigo za prvi letnik. Za prvi nastop sem se dobro pripravil in sem navdušeno govoril. Ko sem se ustavil, so mi fantje zaploskali. To mi je dalo pogum za naprej.

Kmalu me Volčič ponovno pokliče in pravi, da naj prevzamem tudi pouk slogoslovja. O tem sem pa res malo vedel. Po pokojnem profesorju Lutniku sem dobil razne strokovne knjige. Tudi sem veliko hodil okrog in gledal ter študiral.

Dovolj trme za vztrajnost

Ponovno sledi klic ravnatelja Volčiča: »Slavko, pripravi se, da prevzameš strokovno risanje za mizarje, saj si se na tehnični šoli učil vsakovrstnega risanja.« Seveda sem se učil, toda strokovnjak nisem bil, potem je to zadnji in najzahtevnejši razred. Grem v cerkev, da bi molil in dobil potrebno razsvetljenje, pa bolj ko sem hotel moliti, bolj mi silijo misli, kje dobiti risbe in potrebno gradivo. Dobil sem jih prav tako po pokojnem profesorju Lutniku. In vrgel sem se na delo. Saj sem vendar obljubil pokorščino, imel pa sem tudi dovolj trme, da sem vztrajal pri stvari, za katero sem se odločil, čeprav se je na prvi pogled zdela nemogoča, a je z Božjo pomočjo, kot bi rekel don Bosko, postala mogoča.

Ves ta čas sem – z majhnimi izjemami – med šolskim letom vsako jutro in vsak večer imel po dve uri pouka: torej štiri ure z obrtniki. Poučeval sem: računstvo (obrtno), slovenščino (deloma korespondenco, tudi kako se lotiti propagande), knjigovodstvo, delovodstvo in zakonodajo, mizarско risanje. Učil sem tudi slogoslovje (posebno pohištva).

Vzgojna praksa

Naj izluščim nekaj drobcev iz vzgojne prakse, ki sem jo opravil v dveh letih 1927–1929. Sicer pa sem bil asistent vsa leta bivanja na Rakovniku, saj sem ves čas živel z mladimi in med mladimi. Vedno je bilo treba kaj pripraviti in organizirati. Paziti sem moral, da fantje niso lenuharili, ampak izkoristili čas za učenje, razvedrilo in celoten umski razvoj. Prebral sem vse mogoče knjige o gledališču (vsako nedeljo popoldne je bil kak program). Uvedel sem tečaj šminkanja z značajslavjem. Poskrbel sem za lutke. Organizirati je bilo treba igre na dvorišču, z žogo, med dežjem, pozimi smučanje, šah, tenis, odbojko, nogomet ... Na vse se je bilo treba spoznati in vse organizirati. Tudi na planinstvo, izlete in sprehode, pa na godbo in petje. Zanimariti nisem smel niti vrtnarstva in čebelarstva. Pa vse o snagi ... Vse je bilo tako zapolnjeno, da ni bilo časa misliti na neumnosti.

MARIJA VEČNEGA ŽIVLJENJA ...

bila si mi in še mi bodi.

Marija moja, pomagaj mi sedaj
in ob smrtni uri.

Eno samo si želim:

da rešim svojo dušo.

Posvetim se neskončni Božji ljubezni:

Ljubim Te!

V ognju ljubezni me očisti, posveti,
reši med pred skušnjavami hudega duha.

Jezus, verujem; daj, da verujem še bolj!

Upam; daj, da upam še močneje!

Ljubim; daj, da ljubim Te nad vse!

Mariji Brezmadežni Pomočnici se izročim,
posvetim, da rešim svojo dušo.

MOLITEV

da bi Bog poveljčal

Božjega služabnika Andreja Majcna

Neskončno sveti Bog.

Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen,
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu,
goreč salezijanec in duhovnik,
je z velikim žarom vsem
oznanjal evangelij,
še posebej ubogi in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal
z velikodušno dobroto in ljubeznivostjo
ter s posredovanjem tvojega usmiljenja
v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te,
poveljčaj ga pred nami na čast oltarja.
Pomagaj nam,
da ga bomo vneto posnemali
in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji
nas usliši v naših potrebah.
(Lahko vstavimo namen.)
Naj bo tudi naše življenje
ena sama hvalnica tebi,
ki si slavljen zdaj in vekomaj. Amen.

S cerkvenim dovoljenjem, Nadškofija Ljubljana.
Datum: 17. 11. 2006, št.: 1923/06.

Prosimo, da o morebitnih uslišanjih sporočite
na naslov: Salezijanski inšpektorat (Tone
Ciglar), Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, telefon:
041/317.318, e-pošta: tone.ciglar@salve.si
Na istem naslovu dobite tudi vse informacije.

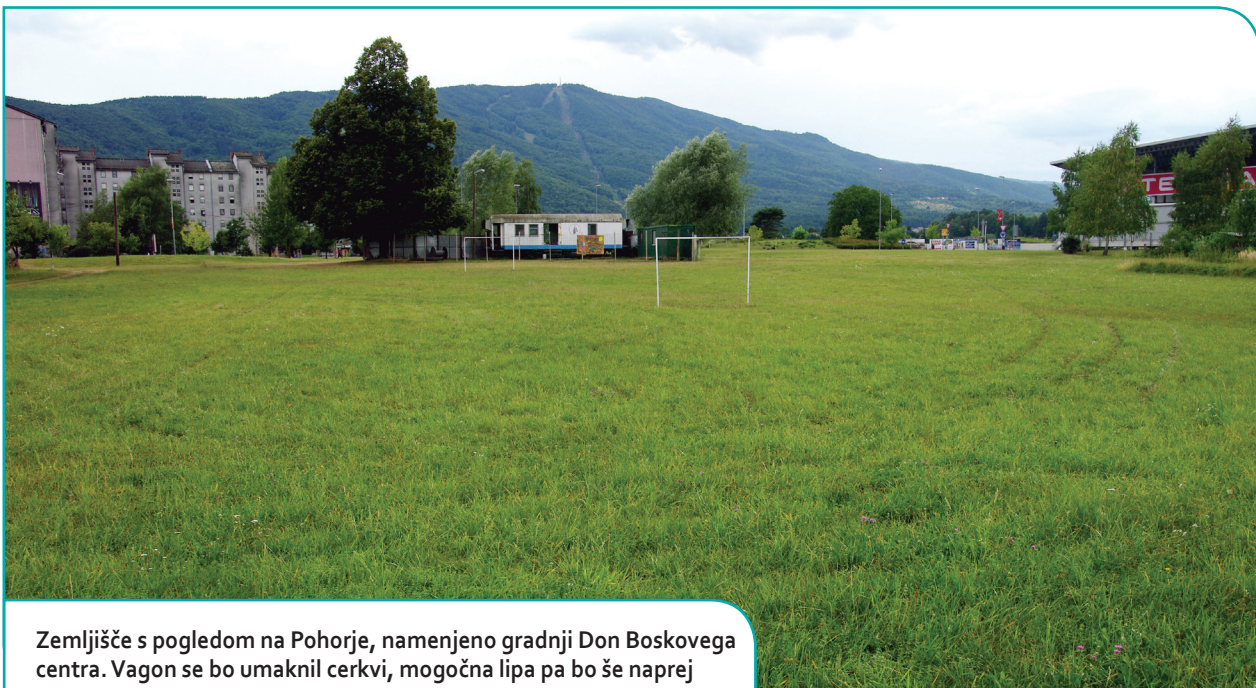
Ob srebrnem jubileju pred gradnjo don Boskovega svetišča

Slomškovo mesto Maribor bo prihodnje leto evropska prestolnica kulture, nato bo gostilo zimsko univerzijado, izbrano pa je bilo tudi za mesto mladih. Letos obhaja 25-letnico prihoda salezijancev in ustanovitev Don Boskove župnije, ki bo zaznamovana z začetkom gradnje cerkve in salezijanskega doma z mladinskim centrom.

Tone Lipar

V PRIPRAVI NA STOLETNICO DON BOSKOVE SMRTI JE BILA LETA 1986 v Mariboru ustanovljena salezijanska skupnost in župnija Sv. Janez Bosko. Ustanovna listina in začetno delo v hiši bivšega vrtca sta narekovala potrebo po gradnji novega pastoralnega središča. Za nedeljsko bogoslužje in mnoge župnijske dogodke pa smo, žal še vedno, gostje v dvorani mestne četrti ali v sosednjih župnijah, na dvorišču ali na travniku.

Kljub obljubam mestnih oblasti nekdanjemu vrhovnemu predstojniku E. Viganaju ob obisku v Mariboru leta 1992, da bo v nekaj letih zagotovljena lokacija za novo cerkev, se je to zgodilo šele sredi prejšnjega desetletja. Bog je počasi, a opazno odstranjeval ovire, ki so bile na poti priprav na gradnjo. Zdaj je pridobljeno zemljišče in pripravljeni so načrti za gradnjo Don Boskovega centra.

Zemljišče s pogledom na Pohorje, namenjeno gradnji Don Boskovega centra. Vagon se bo umaknil cerkvi, mogočna lipa pa bo še naprej dajala senco in prijeten vonj na cerkvenem trgu.

© I. Vinovrški

Z Božjo pomočjo

Pred začetkom del se ob ekonomski krizi in gospodarskih težavah v mariborski nadškofiji marsikdo vprašuje, kako bo to šlo. V spodbudo nam je don Boskov zgled neomajnega zaupanja in poguma. Pred začetkom gradnje svetišča Marije Pomočnice v Turinu so se mnogi vpraševali, kako bo on to zmozel, kje bo dobil denar. Številni so napovedovali veliko zadolžitev in bankrot. Ta podvig se jim je zdel naravnost drzen, če ne celo nor. Don Bosko, ki je to poslušal, pa je molčal in šel dalje.

Po izkopu temeljev in slovesnosti položitve temeljnega kamna se je obrnil na gradbenega mojstra s pohvalo in s prvo akontacijo plačila. Vzel je mošnjo z denarjem, v kateri pa je bilo le osem kovancev. Don Bosko je dejal pomirjajoče: »Bodite mirni. Marija bo preskrbela denar za svojo cerkev.« Tako se je zgodilo. Za svetišče, ki je stalo preko osem milijonov, je Marija z velikimi čudeži in milostmi pomagala uresničiti ta veliki projekt.

in s pomočjo dobrih ljudi

V don Boskovo vzgojno poslanstvo je poleg članov salezijanske družine vključenih veliko mladih ani-

matorjev, vzgojiteljev, pastoralnih sodelavcev in dobrotnikov. Ob svetnikovem življenjskem liku in luči, ki sije z nebes, mnogi odkrijejo svoj poklic in poslanstvo, ki bogati in osrečuje.

Tako smo prepričani, da nam bodo tudi v času gradnje don Boskovega svetišča v Mariboru priskočili na pomoč znani in skriti dobrotniki ter mnogi, ki verjamejo, da don Bosko ljudi povezuje, gradi občestvo in vodi k zemeljski in večni sreči. »Ko se slabotne sile združijo, postanejo močne«, pravi don Bosko.

Z zaupanjem se obračamo k Božjemu služabniku Mariborčanu Andreju Majcnu, salezijanskemu misijonarju. Naj v večnosti posreduje za njemu ljubljeni rodni Maribor in za postavitve don Boskovega svetišča in prepotrebnih prostorov za salezijansko delo.

Pri vsaki sv. maši v naši župnijski kapeli molimo za dobrotnike. Molitev sklenemo z besedami »da bi skupaj sodelovali pri gradnji don Boskovega svetišča in zreli za večni dom v nebesih«.

ZGOŠČENKA PRIŠLA BO POMLAD

SMC Veržej je pripravil in izpeljal projekt Prišla bo pomlad. Otroški zbori Pomurja so pod vodstvom Felicite Heric Taškov dva vikenda pridno vadili in snemali ljudske in ritmično duhovne pesmi, animatorji SMC Veržej pa so poskrbeli za rokodelske delavnice, kjer so otroci lahko ustvarjali v prostem času. Otroški zbori so ob don Boskovem prazniku predstavili sad svojega dela, zgoščenko Prišla bo pomlad, v polni dvorani kulturnega doma Veržej. Župan Slavko Petovar je kot »primer dobre prakse« ocenil ta projekt, ki so ga sofinancirali Evropski kmetijski sklad za razvoj podeželja, pristop LEADER in Ministrstvo za kulturo, gozdarstvo in prehrano RS.

M.S.

Želimlje

DAN ODPRTIH VRAT

Gimnazija Želimlje in Dom Janeza Boska sta v soboto, 15. januarja, na široko odprla svoja vrata vsem, ki so želeli okusiti, kakšno je življenje v tukajšnji šoli in ob njej. V Želimljem so se v dopoldanskih urah tako zbrali številni obiskovalci iz vse Slovenije.

Po vodenem ogledu ustanove so se lahko udeležili treh skrajšanih ur pouka ali pa obiskali katero izmed občolskih dejavnosti. Tisti najbolj vedoželjni pouka niso le opazovali, temveč so se vanj dejavno vključili. Kdor pa se je želel prepričati o tem, da se na gimnaziji poleg pouka dogaja še marsikaj, je lahko obiskal vivarij, kapelo, zaplesal v don Boskovi dvorani ali poklepetal z urednicami dijaškega časopisa *Preblisk*.

Ob poldnevu so se nato vsi skupaj zbrali na zaključni prireditvi v telovadnici. Z izvirnimi domisljicami in igranimi prizori iz (ob)šolskega življenja je obiskovalce nasmejal dijaški voditeljski par, z glasbo so jih zazibali šolski glasbena in plesna skupina ter dekliški in mešani zbor gimnazije, nagovorila pa sta jih tudi ravnatelj gimnazije in doma. *Mojca Leskovec*

Rakovnik

DON BOSKO IN ČRN CILINDER

Otroci so od verouka prinesli letake z nekaj informacijami za Don Boskov dan ter povabilo k sodelovanju na dobrodelni tržnici. In potem smo doma pregledali ter sortirali igrače ... na tiste, ki nam pomenijo preveč, da bi se ločili od njih, na tiste, ki so premalo ohranjene, da bi jih podarili, in končno smo našli tudi nekaj takih, ki smo jih na sobotno jutro pospravili v nahrbtnik in odnesli na Rakovnik v SMC.

V začetku je prišel med nas mladi don Bosko ter posebej za nas čaral. Nato smo si ogledali zgodbo o zavi-

© arhiv Želimlje

Želimlje, gostom je zapel in pomahal dekliški zbor pod vodstvom Karoline Simčič

© arhiv SMC Rakovnik

Rakovnik, don Bosko in črn cilinder

sti. V času delavnic je bila letos delavnica posebej za starše – učenje salse. Nekateri moški so imeli kar naenkrat veliko drugih opravkov ...

Med odmorom za malico se je odprla dobrodelna tržnica. Stojnice so se kar šibile pod množico igrač in vsaka je stala simboličen 1 evro. Izkupiček je namenjen misijonom – za otroški vrtec na Salomonovih otokih. Otroci so z velikimi očmi prebirali in izbirali ...

Dan se je zaključil z gledališko predstavo Mineštralala gledališča Ku kuc. Pikapolonica in kuhar Mineštrove sta nas nasmejala do solz, a hkrati spomnila, da imamo srečo vedno pri sebi – samo seči je treba v desni žep po žlico, v levi po skodelico in zajeti mineštro sreče!

Alenka

Bled

DOGAJANJE V MARIJINEM DOMU

Salezijanski mesec januar je v Marijin dom na Bled privabil mnoge skupine: otroke, mlade in odrasle. 15. januarja 2011 smo gostili mariborskega nadškofa dr. Marjan Turnška, ki je mladim, zakoncem, starešem spregovoril ob Jezusovem naročilu »*To delajte v moji spomin*«.

Od 11. do 13. februarja 2011 pa smo z veseljem sprejeli zakonske skupine iz Železnikov. Starše in otroke je na tej poti duhovnih vaj na poseben način spremljala Marija. Kot ona smo se tudi mi spominjali, premišljevali, se zahvaljevali, izročali in

ZGODILO SE JE

Podgorica, novo nogometno igrišče

© V. Ganc

Rakovnik, srečanje otroških pevskih zborov

© P. Belak

ohranjali v srcu dogodke iz vsakdanjega družinskega življenja in vse to položili na oltar pri sveti maši. »Marija, hvala, ker nas vodiš in razumeš. Hvala, ker nas vabiš, da bi sledili tvojemu Sinu Jezusu. Marija, ostani z nami. Naj čutimo tvojo navzočnost in pomoč kjerkoli smo!«
s. Martina G.

Rakovnik

SALEZIJANSKO MLADINSKO GIBANJE

Zadnjo nedeljo v mesecu januarju smo se na romarskem shodu ob prazniku sv. Janeza Boska na Rakovniku zbrali tudi mladi iz salezijanskega mladinskega gibanja. Med mašo se je lepo prepletalo petje pevskega zbora

iz Velikih Lašč in »Matjaž band«, kar je sveto mašo naredilo še bolj pisano. Mašnik nas je povabil, naj bomo sol zemlje in luč sveta, naj sanjamo, naj sledimo Jezusu.

Po maši smo se mladi skupaj s sestrami HMP in salezijanci zbrali ob relikviji sv. Janeza Boska. Prejeli smo poslanico vrhovnega predstojnika Pascuala Chavez, ki jo vsako leto napiše mladim iz salezijanskega mladinskega gibanja. Druženje se je nadaljevalo v SMC Rakovnik, kjer smo imeli dovolj časa za klepet, druženje, spoznavanje različnih programov za mlade in družabne igre. Zvečer je Mladinski ceh pripravil plesno delavnico, ki nas je ogrela in pripravila za ples, ki je sledil.

BM

Vrežej

DON BOSKOV PRAZNIK

Ob don Boskovem prazniku so mladi v Vrežju, ki delujejo v SMC-ju, temu praznovanju dodali svojo noto. Dolgo in prizadevno so pripravljali »mladinsko« mašo, s katero bi navorili vse navzoče pri nedeljski maši.

Čeprav je župnik Jožef Krnc mlad in poln mladostnih idej, so za spremembo medse povabili Petra Pučnika, ki je nagovoril mlade in tudi druge vernike v cerkvi kar s kitaro v roki. Med nami so bila tudi dekleta vokalne skupine Rozalije.

M. R.

Rakovnik

SREČANJE OTROŠKIH PEVSKIH ZBOROV

V svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku je prvo nedeljo v februarju potekalo tradicionalno srečanje otroških pevskih zborov. Udeležilo se ga je 38 zborov iz vse Slovenije. Več kot 700 otrok je ob spremljavi 50-članskega orkestra in pod taktirko Urbana Tozona s petjem sooblikovalo mašo ob prazniku sv. Janeza Boska, ki jo je daroval salezijanec Jakob Trček.

Za to priložnost je skladatelj Jaka Jerina napisal novo mašo – Mladinska maša III.

BM

Podgorica (MNE)

NOVO NOGOMETNO IGRIŠČE

Letošnji praznik sv. Janeza Boska je bil v Podgorici (Črna gora) na nek način še bolj kot prejšnja leta mladinsko obarvan. Barski nadškof msgr. Zef Gashi je vodil liturgično praznovanje v župnijski cerkvi. Po sveti maši pa smo se zbrali na novem pokritem nogometnem igrišču pred cerkvijo in ga z nadškofovimi blagoslovom izročili svojemu namenu z željo, da bi še bolje opravljal svojo vlogo zbiranja mladih, ne samo s področja župnije, ampak iz cele črnogorske prestolnice.

VG ➡

Murska Sobota, srečanje nekdanjih gojencev

Želimlje

JANUARSKO-FEBRUARSKI UTRINKI

Pravijo, da je vse, s čimer se ukvarjamo, vse, kar naredimo, vidimo in doživimo, šola za življenje. Tudi čas šolanja naj bi bil poln izkušenj in priprav na samostojnost. Pa je res tako?

Na želimeljski gimnaziji šola prav gotovo ni samo sedenje v klopi in za knjigami. V januarju smo maturantje tako potešili svojo kulturno žilico v Mestnem gledališču ljubljanskem ob ogledu predstave Romeo in Julija. Umetnosti smo se lahko naužili tudi v avstrijskem Gradcu, kjer smo si v februarju ogledali glasbeno-akrobatski spektakel Mama Africa.

Po televiziji, radiu, spletu in drugod nas opozarjajo, kako pomembno je gibanje. Tudi zato je lahko na januarskem zimskem športnem dnevu vsak napel vse svoje sile in se zapeljal po zasneženih strminah ali pa si raje privoščil ledeno zabavo ob Blejskem jezeru. Nekateri so se odločili za pohod, drugi pa so se raje potopili v tople kopeli Atlantisa.

Za konec sem prihranil najlepše: veliki dan – don Boskov dan. Šolsko klop je zamenjal klečalnik v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku. Tako in drugače, z molitvijo in zabavo smo se 31. januarja spomnili začetnika in temelja tudi naše ustanove – don Boska.

Gašper Govekar

Murska Sobota

SREČANJE NEKD. GOJENCEV

Vsako leto pred praznikom don Boska povabimo vse nekdanje gojence vrtca Lavra na letno srečanje. Letos je potekalo na praznik blažene Lavre Vicune, v soboto 22. 1. 2011. Zbralo se je skoraj 50 nekdanjih gojencev vrtca Lavra. Veseli smo bili, ko se nam je že med igro pridružila s. Mojca Šimenc, predstojnica sester, ter se aktivno vanjo vključila. Ob zaključku pa nam je spregovorila o blaženi Lavri in o klicu k svetosti, ki je za vse, ne glede na to, ali smo mali ali veliki, stari ali mladi. s. Lucija Nastran

Rakovnik

PAST. ŠTUDIJSKI DAN ZA HMP

14. in 15. januarja se je na Rakovniku zbrala skupina sester slovensko-hrvaške inšpektorije na pastoralnem študijskem dnevu. Razmišljanje je bilo del procesa, v katerem naj bi oblikovale vzgojno-pastoralni načrt inšpektorije.

V to delo in razmišljanje smo povabljene s strani naše Družbe v teh zadnjih letih. Komisija za pastoralo, ki je to srečanje vodila, je nakazala nekaj smernic, potem pa se je delo nadaljevalo predvsem v skupinah in s poskusi na konkretnih predlogih letnega načrta naših dejavnosti po skupnostih. Delo je spremljala vsebina vezila vrhovnega predstojnika za leto 2011.

s. Majda Pangeršič

Zabret Ludvik SDB misijonar (1923–2010)

30. oktobra je v Gospodu zaspal salezijanec misijonar Ludvik Zabret. Rodil se je leta 1923 v Topolah, v župniji Mengeš, očetu Janezu in materi Rozaliji Borec. Z mamo je večkrat poromal k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Po končani osnovni šoli je obiskal salezijance na Rakovniku in hotel ostati pri njih. L. 1937 je Rakovnik postal njegov novi dom. »Spoznal sem tudi – sam pravi, da s študijem, ki sem si ga zelo želel, ne bo nič. Delal sem v kuhinji, v vratarnici in na zelenjavnem vrtu. Lepi zgledi sobratov pomočnikov (laikov) so se mi priljubili tako, da sem šel na Radno v noviciat avgusta 1939 kot sobrat pomočnik.« Tam je 20. oktobra 1940 napravil prve zaobljube in delal kot vrtnar. Začel se je križev pot Slovencev pod okupacijo in po njej. Nemci so spomladi 1941 zasedli Radno in pregnani salezijanci so šli v Ljubljansko pokrajino, ki je bila pod Italijani. Vzeli so v najem grad Lisičje pri Škofljici, kamor je mladi Ludvik prišel za gospodarja (1942). Spomladi 1943 pa je šlo nekaj salezijancev na grad Boštanj pri Grosupljem. Ko je 8. septembra Italija kapitulirala, so partizani napadli grad in požgali gospodarska poslopja. Sobrat Ludvik se je z nekaj sobratih umaknil skupaj z vaško stražo na grad Turjak, ki je po enem tednu obrambe padel. Sobrat Stane Okorn, sonovinec Janeza Jenka in Ludvika Zabreta, s katerim sta bila skupaj na Turjaku, pripoveduje: »Odpeljali so nas v barake pri velikolaški železniški postaji, od tam pa z vlakom v Kočevje. Sobrat Ludvik je med partizansko republiko ostal v Kočevju (drugi pa smo bili gnani v Ribnico). Večina je bila pobitih ... Ludvik se je rešil smrti. ...«

Po velikih ovinkih je Ludvik leta 1945 prišel v salezijanski zavod blizu Neaplja. Njegova želja pa je bila študirati vsaj kmetijstvo. In res mu je uspelo priti v kmetijsko šolo v Cumiano v Benečiji (1946). A ne za dolgo. In ne brez težav! Nekega dne je prišel bogoslovec Nace Kustec iz Torina in mu povedal, da bo šel v Indijo. Tedaj se je navdušil za misijone. Čez šest mesecev je bil že v Madrasu (1947). Z vodo iz izkopanih

vodnjakov je napravil, da je puščava zacvetela. »Naredil je lastno opekarno, da je z opeko gradil vodnjake, sezidal kapelico in stanovanjske prostore ... Pozidal je hleve za živino ... Postavil je gospodarska poslopja in nabavljal stroje in jih sam še predeloval za tamkajšnje potrebe. To pa je bilo mogoče le, ker je sam mehanik, zidar, mizar, stavbenik, šofer, kmet, sploh univerzalen ... Tako je nastala vzorna kmetija in kmetijska šola sredi puščave.« Nato so se vrstile misijonske postaje ... »V Madrasu sem že iz prave puščave naredil res vzorno farmo. In so mi potem rekli: No, Ludvik, tukaj si končal, vzemi pet družin in pojdi na drugo stran dežele, v Goo, tam boš naredil novo farmo. Sam gozd je bil tukaj, ko smo prišli ... V petnajstih letih je zrastle to, kar zdaj vidiš: petdeset hektarjev obdelane površine, lastni namakalni sistem s petimi generatorji ... Sto družin živi zdaj tu ... In zagotovo tudi nihče ni lačen.« Leta 1965 lahko prvič obiše domovino.

Leta 1981 sobrata Ludvika pošljejo v Nasik blizu Bombaya. Poleg skrbi za farmo je tudi administrator in ekonom skupnosti in tako skrbi za 20 novincev in 40 bogoslovcev. Po sedmih letih se znova vrne v Goo, pa v Bombay, kjer slušbuje do svoje vrnitve v Slovenijo (2004).

Po skoraj šestdesetih letih se je sobrat Ludvik leta 2004 dokončno vrnil v domovino: indijskim ljudem je podaril 57 let svojega delovnega življenja (1947–2004). Ob pogrebu, 3. novembra na Trsteniku, je predstojnik salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj o njem dejal: Dragi sobrat Ludvik, znali ste reči: Bog človeka ne sili, ampak ga kliče in mu daje priložnost! Dodobra ste jo izkoristil! Bog vam je podaril 70 let redovniškega življenja, ki ste ga okrasili z izredno delavnostjo, srčno plemenitostjo, mladostno iskrivostjo, veliko potrepljivostjo in globoko vero; da, z vero, upanjem in ljubeznijo. Hvala vam za vse! *povzeto po ASS*

s. Marija Žibert redovnica HMP (1951–2011)

V petek, 28. januarja 2011, smo se na Bledu poslovili od s. Marije Žibert, redovnice družbe hčera Marije Pomočnice.

naročniki Sal. vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duh. poklice

Andolšek Marjetka, Male Lipljane
Gantar Marija, Logatec
Golubič Stefan, Ljubljana
Hofman Franc, Križevci
Horvat Terezija, Radenci
Kanduž Franc, Škocjan/Turjak
Kastelilc Fani, Višnja Gora
Kodila Kristina, Murska Sobota
Krof Ivanka, Prevalje
Kostevc Marija, Brežice
Kutin Jožefa, Vrsno, Kobarid
Lavrič Marija, Ljubljana

Napast Stane, Hamilton (Kanada)
Ocvirk Ivanka, Kamnik
Papež Marija, Zagradec
Pohajač Marija, Nova Cerkev,
mati salezijanskega duhovnika
Roter Štefanija, Kamnik
Strožič Fanika, Rečica ob Savinji
Štukelj Nežka, Izola
Vogrinčič Ana, Radenci
Žaberl Jože, Podplat
Žalik Jožef, Lendava
Žibert s. Marija, Bled, sestra HMP

S. Marija Žibert se je rodila 22. decembra 1951 v Zajasovniku, župnija Motnik, materi Mariji r. Grabnar in očetu Francu. Bratoma Francu in Jožetu je sledila Bernarda, ki je prav tako postala hčerka Marije Pomočnice. Po osnovni šoli je Marija obiskovala gospodinjski, nato pa še šiviljski tečaj, saj je mama želela, da bi postala dobra gospodinja. Po končani šoli je stala pred življenjem polna optimizma in volje za vse dobro in lepo, ni pa imela pred seboj jasnega cilja. Ostala je doma in pomagala pri gospodinjstvu in na kmetiji. Dopisovala se je s sestrami hčarami Marije Pomočnice, v sebi je slutila klic v redovno življenje, a se ga je hkrati bala. Po dveh letih notranjih bojev se je odločila in leta 1969 vstopila k hčeram Marije Pomočnice.

Po redovnih zaobljubah, ki jih je izpovedala leta 1973, je bila poslana v Italijo: najprej na enoletno redovno oblikovanje, nato pa na študij vzgojiteljice predšolskih otrok. Dve leti je delala v vrtcu, zatem pa se je leta 1978 vrnila v Slovenijo, kjer je bila v Ljubljani devet let vzgojiteljica kandidatkinj, ki so se pripravljale na redovni poklic. Zanj je bilo to obdobje velike odgovornosti, truda, zelo lepih, pa občasno tudi težkih trenutkov.

Leta 1987 ji je bilo z ustanovitvijo slovensko-hrvaške province zaupano odgovorno, a hkrati skrito delo tajnice, ki ga je opravljala deset let. To poslanstvo jo je v marsičem obogatilo in ji dalo predvsem širši vpogled na celotno družbo HMP, njeno zgodovino, poslanstvo, težave in upanja.

Iz te službe jo je pot vodila za hišno predstojnico v Radlje ob Dravi, kjer je bila tudi katehistinja, zatem za predstojnico v Ljubljano na Rakovnik, skupnost pri salezijancih in nazadnje v skupnost na apostolski nunciatu, kjer je bila nekaj let predstojnica, nato pa je prevzela druga dela in jih z ljubeznijo, skritostjo in predanostjo opravljala, dokler nenadna bolezen ni zlomila njenih moči. Dolga leta je bila dopisnica Salezijanskega vestnika, nekaj let je za Radio Ognjišče z velikim veseljem

prevajala prispevke o delovanju svetega očeta, sodelovala je pri ustanavljanju društva Vrneta.

Za njeno dolgoletno in velikodušno služenje Cerkvi ji je apostolski nuncij msgr. Santos Abril y Castelló v začetku letošnjega leta podelil *odličje Benemerenti*, kot zahvalo za vse, kar je v svojem življenju storila dobrega za Cerkev in svetega očeta.

S. Marija je znala deliti z drugimi svojo željo Boga, ljubezni do poklica, Družbe in Cerkve, brez navezanosti na kar ali kogar koli. Vedno je bila prepričana, da je bolj kot to, kar delaš, pomembno, kako delaš. Zato se, tudi ko je služila Gospodu in Cerkvi tako v salezijanski hiši kot na apostolski nunciatu, ni čutila nič manj uresničena v svojem redovnem poklicu, darovanem Bogu in mladim; vedela je, da Gospod njena drobna dejanja ljubezni uporablja za dobro mladih.

Njena priljubljena okrasna rastlina, ki jo je gojila z veliko ljubeznijo, je bila vijolica. Simbol ponižnosti, pa tudi izraz skrite in prefinjene lepote. Všeč ji je bilo vse lepo in plemenito; v poklicu je bila njena izbira Boga jasna in neomahljiva, kljub temu, da se je realistično zavedala svojih meja in slabosti. S. Marija je bila sestra, ki je mimogrede v hišo prinesla nekaj več reda in lepote; povesod, kjer je šla mimo, se je poznalo, a dobro je delala, ne da bi to načrtovala ali se tega posebej zavedala. Tako jo je v poslovnem govoru orisala provincialna predstojnica s. Mojca Šimenc.

Apostolski nuncij v Sloveniji msgr. Santos Abril y Castelló je v nagovoru pri pogrebni sv. maši dejal: »Dve slovenski besedi poznam, ki se Vam, s. Marija, zelo prilegata: »nežna« sestra Marija, »pridna« sestra Marija, Vaši koraki izžarevajo dobroto in zvestobo Gospodu.«

Njeno življenje bi lahko povzeli z besedami, ki jih je sama zapisala pred nekaj leti: »Vedno bolj odkrivam, kako je vse, kar sem prejela in kar sem, dar. Zato čutim, da mora biti tudi moje življenje vedno bolj dar. Zdi se mi, da je to tisto, kar globoko osrečuje.«

Med legende »mežnarjev« na Rakovniku bi lahko poleg blagopokojnega čevljarja Mirka Šušteršiča mirno prišteli Seba Bekesa. Njegovo dolgo delovanje na Rakovniku, vse od leta 1966, mu še dodaja pridih legendarnosti.

Sebo Bekes

Svetniški sobratje, ki so delovali v diaspori, so ga med tolikimi fanti odkrili in ga povabili k salezijancem. Lepoto življenja na don Boskov način mu je odkrival legendarni magister Serafin Pelicon in Sebo je 1966 leta v Križevcih na Hrvaškem naredil prve redovne zaobljube.

Prav na dan prvih zaobljub ga je Martin Jurčak, takratni inšpektor salezijancev v celotni Jugoslaviji, zavezal k pokorščini z besedami: »Sine moj, ti greš z menoj na Rakovnik!« Tako se je torej vse to začelo.

geslo križanke

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
2. nagrada: knjiga Andreja Raviera: Učenkaj in svetnik Frančišek Saleški.
3. nagrada: knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska).
4. nagrada: knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z Indijsko dušo.
5. nagrada: rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori.

ravnatelj Gimnazije Želimplje

[illegible]

28 Salezijanski vestnik ~ pogled na salezijanski svet

				SESTAVILA MATEJA	VENEC IZ KLASJA, KI SE SPLETE OB KONCU ŽETVE	KMET ORAČ (ZASTARELO)	UMETNOSTNI SLOG (16. – 18. ST.)	SALEZI-JANSKI VESTNIK	NASPROTJE DNEVA	PRIPADNIK ARIANIZMA	ZELO MOČNO RAZSTRE-LIVO	UGLEDNI TEOLOG V ISLAMU
				KRAJ PRI DOMŽALAH				UPANJE, UP BARVA KOŽE, POLT				
				MOLILNICA, PROSTOR NAMENJEN MOLITVI								
				RAZZARJENA SNOV, MAGMA NORVEŠKI PESNIK IVAR								
									STAROSLOV. ČRKA			
									KDOR SEKA DREVESA			
SALEZI-JANSKI VESTNIK	ŠAFER JANEZ	LAHEK ŠPORT-NI ČOLN						MOŠKO IME				
		GRŠKI BOG SMRTI						KDOR GASI				
ŠALJIVEC, NERESNEŽ (ŽARG.)							REKA V JUŽNI ŠPANIJI					
							EKSPLOZIV-NO TELO					
ODPRTINA PRI CESTNI KANALIZACIJI						MODEL, VZOREC						
						IRSKI PEVEC JOHNNY						
SALEZI-JANSKI VESTNIK	KRAJ PRI ZADRU				HRV. PEVKA JOSIPA						ČRTA, KI LOČUJE OZEMLJA	DRŽAVNA BLAGAJNA
	GLAS PIŠČALKE				JUDOVSKA MEST. ČETRTE							
SKUPINA DVEH OSEB, DVOJICA				KDOR GONI ŽIVINO						MILAN ERJAVEC		
				NORD. BOGINJA MORJA						INDIJSKI HRAST		
IVAN TAVČAR		STOJALO ZA KNJIGE							KATRAN			
		SAMO, ZGOLJ							LAMPE EVGEN			
HILADNA JED PRIPRAVLJE-NA S KISOM IN OLJEM							IZRAELSKI PREROK					
ŽLAHTEN PLIN BREZ BARVE, VONJA IN OKUSA (XE)							KOŠARA Z DVEMA ROČAJEMA					

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: Francka BIRSA, Šempeter pri Gorici.
- 2. nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški: Peter LEBAN, Kranj.
- 3. nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (živiljenjepis sv. Janeza Boska): Marija KUŠTRIN, Ljubljana.
- 4. nagrada:** knjiga Toneta Ciglarja: Pavel Bernik, Misijonar z indijsko dušo: Anica DUH, Domžale.
- 5. nagrada:** rakovniška knjižica Janeza Vodičarja: O tem se veliko govori: Alojzija GOLČMAN, Šmartno ob Paki.

VVERŽEJ NA ODDIH

V Penzionu Mavrica, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljenje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo. V tišini kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

Informacije in rezervacije
Penzion Mavrica*** | Puščenjakova ulica 1 | 9241 Veržej
E: penzionmavrica@siol.net S: www.marianum.si
T: 02 588 90 60 M: 051 370 377

marianum
ZAVOD MARIANUM VERŽEJ
Hiša, ki združuje generacije.

NOVO MESTO, HMP

15.–16. april: Duhovne vaje za mlade v duhovnem centru De Notre Dame, Smrečnikova 60, NM.
Info in prijave: s. Marija Imperl.

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

18.–20. marec: za fante in dekleta 4.–7. razreda
25.–27. marec: za fante in dekleta 8. in 9. razreda
1.–3. april: za ministrante – fante
8.–10. april: za fante in dekleta 9. razreda in srednješolce
Info in prijave: Klemen Balažič

ROMANJE V

SALEZIJSKE KRAJE

Turin – Mornese – Colle Don Bosco
30. april – 2. maj
Podrobnosti: s. Metka Kastelic

RAKOVNIK VEČERI DRG

7. april, 5. maj ... KDAJ: prvi četrtek ob 20.00. KJE: dvorana v gradu RAKOVNIK, Ljubljana. KAJ: predstavitelj izvajalcev DRG, pričevanja, molitev, razvijanje scene DRG, druženje
Info: Matjaž Knez

BLED, MARIJIN DOM DAN ODPRTIH VRAT

2. april (sobota): Namenjen vsem, ki bi želeli spoznati in si pogledati, kaj vse se dogaja pri nas. Program bo pripravljen za posamezne starostne skupine: otroke, mlade in odrasle.
Info: s. Martina Golavšek

RIBNICA RIBNIŠKI PASIJON

9. (sobota) in 17. april (nedelja) ob 20.00 v ribniškem gradu. V primeru slabega vremena uprizaritev odpade. Vstopnine ni.
Info: www.ribniskipasijon.si ali info@ribniskipasijon.si.

VERŽEJ, KUREŠČEK DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

Veržej 19.–21. junij • Kurešček 7.–9. julij
Za obe skupini velja: začetek prvi dan ob 18.00 s sveto mašo, sklep zadnji dan s kosilom.
Info in prijave: Ivan Turk ali Marko Štajner

BLED, MARIJIN DOM PREDAVANJE ZA STARŠE

26. marec (sobota), ob 20. uri. Predavateljica bo uršulinka s. Marjeta Pija Cevc, ki nam bo spregovorila, kaj je teologija telesa, kaj pomeni biti moški in ženska v luči evangelija, kako se pripraviti na spolno življenje v krščanski svobodi.
Info: s. Martina Golavšek

NOVO MESTO, HMP DUH. OBN. ZA DEDKE IN BABICE

20.–21. maj. V duhovnem centru De Notre Dame, Smrečnikova 60, NM.
Info in prijave: s. Angelca Vozelj.

LJ. RAKOVNIK ROMARSKI SHODI

27. marec in 24. april (nedelja): 15.00 – Pobožnost zadnje nedelje v mesecu s sveto mašo; vabljeni čistilci Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska, člani skupin salezijanske družine in prijatelji Rakovnika. Priložnost za kratko duhovno obnovo in prejem zakramenta sprave.

VERŽEJ DUH. POČITNICE ZA UPOKOJENCE

13.–17. junij. To bodo počitnice nekoliko drugače. Poskrbljeno bo za dušo in telo (molitev, maša, razmišljanje, po kosilu mogoče kopanje v termah ali potepanje po Pomurju, večerni program ...) Začetek prvi dan ob 18. uri, sklep zadnji dan s kosilom. Če bi

kdo želel priti prej ali ostati še kakšen dan, je tudi mogoče. Sporočite, z veseljem vas pričakujemo.

Info in prijave: Ivan Turk ali Marko Štajner

ORATORIJ 2011: V tvojo smer!

Pomladanska srečanja animatorjev Oratorija 2011 bodo:

nedelja 6. marec, 15.00–19.00,
Novo mesto (Center De Notre Dame)

sobota 12. marec, 9.30–12.30,
Vipavski Križ (kapucini)

nedelja 13. marec, 15.00–19.00,
Maribor (prvič letos)

nedelja 20. marec, 15.00–19.00,
Celje (Don Boskov center)

sobota 26. marec, 9.30–12.30,
Ljubljana Rakovnik

nedelja 27. marec, 15.00–19.00,
Veržej

Srečanja so namenjena predstavitvi oratorijskega gradiva, medsebojnemu druženju, navdušenju in izmenjavi idej, molitvi. Na srečanjih je mogoč nakup oratorijskega gradiva s popustom. Podrobnosti glej: www.oratorij.net oz. piši na info@oratorij.net

RAKOVNIK DRUŠTVO MLADINSKI CEH

~ **WORDPRESS**, KDAJ: ponedeljek in četrtek, 28. 2. in 3. 3. 2011

~ **TIMBILDING: Izziv za vsakogar**, KDAJ: dve sredi, 23. in 30. 3. 2011,

~ **S KOMUNIKACIJO DO BOLJŠIH ODNOSOV**, KDAJ: dve sredi, 6. in 13. 4. 2011,

Kje: Rakovniška 6, Ljubljana.

Info in prijave: ceh@mladinski-ceh.si

Klemen BALAZIČ, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 01/47.02.123 ali 031/468.974; e-mail: kbalazic@gmail.com
s. Martina GOLAVŠEK, Marijin dom Bled, Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 04/57.41.075 ali 031/443.771; e-mail: md.bled@gmail.com
s. Marija IMPERL, Rakovniška 21, 1000 Ljubljana, tel.: 041/982.866; e-mail: imperl.marija@gmail.com
s. Metka KASTELIC, Gornji trg 21, 1000 Ljubljana, tel. 031/736.214, e-mail: kastelic.metka@gmail.com
Marko KOŠNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 051/337.556, e-mail: marko.kosnik@salve.si
Matjaž KNEZ, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 031/556.239, e-mail: matjaz.knez@gmail.com
Marko ŠTAJNER, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 051/370.377.
Ivan TURK, Puščenjakova 1, 9241 Veržej, tel. 031/358.018, e-mail: ivan.turk@salve.si

Sprotnne informacije o dogodkih: www.donbosko.si (salezijanci) in www.hmp.si (sestre hčere Marije Pomočnice)

STEPHAN SIGG
**Ministrantska
žepna detektivka 2**

»Kdo sta ta dva?« je zašepetal Luka. »Bodi tiho,« je siknila Štefka. Hotela je ugotoviti, o čem se možka pogovarjata. Verjetno o kipu. Nenadoma je bradati možki utihnil. Počasi se je obrnil in zagledal ministrante. »A, opazili so naju,« se je nagnil k svojemu kolegu ...«

BRUNO FERRERO
Še vedno nekdo pleše

Nove zgodbe za srce in dušo. Preproste življenjske skrivnosti. Sreča za Boga smo mi. Ustavi se, zapri oči, usta in ušesa. Čutil boš Boga, ki pleše okoli tebe.

**PRIPRAVA ZA TISK
ZALOŽBA - VIDEO
TRGOVINA**

Rakovniška 6 - Ljubljana
01 427 73 10 - info@salve.si
www.salve.si
trgovina je odprta vsak delovni
dan 8.00–18.00 - ob sobotah
8.00–13.00 ter ob romarskih shodih

Nakupovalni listek

© D. Gačnik

Bruno Ferrero

ŽENSKA V PREVELIKIH IN PONOŠENIH oblačilih je vstopila v trgovino z živili. Približala se je lastniku in ga s tihim glasom ponižno prosila, če bi ji lahko dal nekaj hrane na up. Razložila mu je, da je mož hudo bolan, da ne more več delati in da njuni štirje otroci res potrebujejo hrano.

Mož ji je bahavo odvrnil, naj izgine.

Žena ga je žalostno rotala: »Prosim, gospod! Denar vam bom prinesla takoj, ko bom mogla.« Lastnik trgovine pa ji je zabrusil, da on ne daje na up in da naj si poišče kako drugo trgovino v ulici.

Neka stranka, ki je prisostvovala pogovoru, se je približala lastniku in ga prosila, naj vendarle skuša pomagati tej ubogi ženski.

Prodajalec je z glasom, polnim odpora, vprašal žensko: »Imate spisek živil?«

S skoraj brezupnim glasom mu je odgovorila: »Da, gospod.«

»Dobro!« je rekel trgovec. »Položite list na tehtnico. Dal vam bom toliko stvari, kolikor tehta vaš spisek.«

Žena je za trenutek obstala, sklonila glavo, vzela iz torbe papir in hitro

nekaj napisala nanj. Nato je listek previdno, še vedno s sklonjeno glavo, položila na tehtnico.

Oči trgovca in uboge ženske so se razširile od začudenja, ko sta gledala, kako se je druga stran tehtnice naenkrat spustila in ostala na tleh. Trgovec je gledal tehtnico in godrnjal: »To je nemogoče!«

Uboga žena se je nasmehnila, trgovec pa je pričel nalagati vrečke hrane na tehtnico. Nalagal je škatle in konzerve, a tehtnica se ni premaknila. Nadaljeval je, njegov obraz pa je bil vedno bolj mrk. Na koncu je pograbil listek in ga gledal, začuden in zmeden. Ni bil nakupovalni listek. Bila je molitev: »Moj Bog, ti veš, kako je pri nas doma in veš, kaj potrebujem; vse polagam v tvoje roke.«

V napeti tišini je trgovec dal ženi vse, kar je potrebovala.

Žena se je zahvalila in zapustila trgovino.

**Samo Bog ve
za težo molitve.**

3: Pridem Prikaži vse

Marko Košnik

Jezus Nazarečan

Mateja Rakovec

POSTNE DUHOVNE VAJE 2011

Stanje: [Pridem](#) Zasebni dogodek

Čas: Postni čas

Kraj: Bled, Veržej, Cerknica in Pohorje

Ustvaril: [Jezus Nazarečan](#)Več o tem: **& TI, PRIDEŠ? ODLOČI SE!**

11.–13. marec 2011 – Bled

18.–20. marec 2011 – Veržej

25.–27. marec 2011 – Cerknica

1.–3. april 2011 – Pohorje

Deli: [Objavi](#) [Povezava](#) [Fotografija](#) [Video](#)

Napiši nekaj ...

Marko Košnik

Ej, mladi! Našli smo Mesija!

Jn 1,41 [Všeč mi je](#) [Komentiraj](#)[Osebi Jezus Nazarečan](#) je všeč.

Napiši komentar ...

Mateja Rakovec

Učitelj, kje si?

Jn 1,38 [Všeč mi je](#) [Komentiraj](#)[Jezus Nazarečan](#): Pridi in boš videla!Jn 1, 39 [Všeč mi je](#)

Napiši komentar ...

Prijavi se:
smp@salve.si

Info:
www.donbosko.si/pdv2011

SALEZIJANSKA
MLADINSKA PASTORALA

Tema letošnjih postnih duhovnih vaj je Jezusovo povabilo: »Pridi in boš videl« (Jn 1,39). Razmišljali bomo o hrepeneju, iskanju, poslušanju Božjega glasu in našem odločanju. Postne duhovne vaje so namenjene mladim, ki želijo pridobiti ali poglobiti izkušnjo osebne vere. Zato so udeleženci razdeljeni v različno zahtevne starostne skupine, ki jih vodijo

animatorji in duhovni voditelji. Program vsebuje: pogovor v skupini, skupno in osebno molitev, obhajanje svete maše, priložnost za sveto spoved, peaje in razvedrilo.

Ker želimo povabiti čim več mladih, tudi tiste, ki se jim ne da hoditi na take dogodke ali so oddaljeni in jim nihče to ne predstavi, smo ustvarili profil na Facebooku (PDV za mlade).